

TRẬT TỰ HỘI THÁNH

 Ở đây, anh quay—quay nó thế nào? Vâng, ừ-m...?...[Bằng trống—Bt.] Anh sẵn sàng để tắt chúng. Rồi, khi đó, tôi sẽ ra hiệu bằng đầu tôi với anh, như *thế*. Hiểu không? Hiểu không? Chà, để ý tôi ra hiệu bằng đầu với anh. Anh...[Người nào đó nói, “Anh muốn khi nào tôi làm điều đó?” Người nào đó nói, “Anh ấy nói, ‘Bật nó lên.’”]

Thưa các anh em, chúng ta triệu tập buổi họp này với nhau ở đây tối nay với mục đích để biết làm thế nào điều hành Hội Thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, mà, chúng ta tin rằng là một phần của Hội Thánh này.

2 Tôi muốn, trước tiên, tôi muốn nói rằng trong những chuyến đi của tôi khắp thế giới, theo như tôi biết, đây là một trong những nơi thiêng liêng nhất mà anh em cảm biết Thánh Linh của Đức Chúa Trời hơn bất cứ nơi nào khác mà tôi biết. Tôi thường nhớ đến hai nơi khác trong trí, nhưng cho đến nay chúng ta—chúng ta dường như không thấy những nơi đó; một trong những nơi đó đã đi vào tổ chức, và nơi kia đã—đã hầu như sa ngã.

3 Vì thế tôi được mời ngày hôm qua và đã—đã được báo rằng hết thầy anh em muốn có một buổi họp để hỏi tôi những vấn đề này có liên quan đến bốn phận của anh em trong hội thánh này, và tôi...đó là lý do tôi có mặt ở đây tối nay, là...và để—để ổn định hội thánh, hay đưa ra cho anh em những điều mà tôi nghĩ đó—đó là những gì trọng yếu để làm cho hội thánh ở đây tiếp tục phát triển.

4 Thưa anh em, tôi chắc rằng anh em thật sự nhận thức được điều đó, như tôi đã đưa ra nhận xét đây là nơi thiêng liêng. Nó không phải là nơi lớn nhất thế giới, và không phải là nơi chúng ta có sự hát ngợi khen nhiều nhất, la hét nhiều nhất, hò hét nhiều nhất, hay là nói tiếng lạ nhiều nhất, và những điều khác, không phải như thế, nhưng đó là đặc tính của Thánh Linh đang hoạt động ở đây trong đền tạm này. Và, trong chừng mực nào đó, tôi muốn khen ngợi và cảm ơn Anh Neville, và—và các anh em ở

đây, các ủy viên trị sự, và các chấp sự, và trưởng ban trường Chúa nhật, cùng tất cả anh chị em, vì—vì tất cả những gì anh em đã làm trong việc giúp đỡ giữ hội thánh này theo cách này. Chính là sự cầu nguyện trong thời gian dài của tôi, và ước ao từ khi còn thanh niên, để thấy hội thánh đi vào trật tự và giữ trật tự đó.

⁵ Bây giờ, khi chúng ta dâng hiến nhà thờ, tôi nói với anh em, “Một lát nữa tôi có đôi điều nói với anh em,” cách mà sắp đặt điều này trong trật tự, cách mà nó nên được điều hành như thế nào. Và anh em bắt đầu tiến hành...sau khi rời nơi đây, chúng ta đã có những vị mục sư truyền đạo và vân vân. Nhưng bây giờ, Anh Neville là vị mục sư thật trẻ ở giữa chúng ta, đến giữa chúng ta, tôi nghĩ tốt hơn cho Anh Neville để thiết lập tốt hơn trong Đức tin trước khi tôi đưa ra những việc như vậy mà tôi sắp nói bây giờ. Nhưng lúc này, sau khi tôi thấy rằng anh ấy đang thiết lập tốt trong Đức tin, và hiểu biết Giáo lý là gì, và—và đóng vai trò của chứng nhân trung tín với Đấng Christ và nắm giữ cho những gì chúng ta tin là Lễ thật, tôi nghĩ bây giờ là lúc rồi, sẽ là thời giờ tốt, để đến với anh ấy trong...và giữa các anh em trưởng lão và những việc trong hội thánh ở đây, để anh em sẽ nhận lấy những luật lệ này và nhớ lấy, chúng là tốt nhất theo sự hiểu biết của tôi trước mặt Đức Chúa Trời. Và rồi tôi trông đợi anh em thực hiện những điều này theo như cách mà tôi sắp nói, bởi vì người nào đó ở đây phải là người đứng đầu của hội thánh quanh đây. Anh em phải có...

⁶ Bây giờ, tôi sẽ không cố chiếm quyền hay điều gì như thế, nhưng, anh em biết đấy, một người hay vật nào mà có hai đầu, thì nó—nó không biết đi như thế nào. Đức Chúa Trời không bao giờ làm có hai đầu với Hội thánh Ngài, Ngài không bao giờ làm thế, nó chỉ có một cái đầu. Ngài luôn luôn quan tâm đến mọi thể hệ như chúng ta đã học xuyên suốt lời Kinh Thánh, Ngài luôn luôn giải quyết với một cá nhân. Bởi vì anh em có hai người, anh em phải có hai ý kiến. Và phải đến với một quyết định cuối cùng, và quyết định của tôi là Lời, Kinh Thánh. Và như là một mục sư ở hội thánh đây, sự tuyệt đối của tôi là Lời, và tôi muốn...Tôi biết anh em, các anh em của chúng ta, anh em hầu như mong đợi tôi

là sự quyết định đúng đắn nhất của anh em đối với những gì... chừng nào mà tôi đi theo Đức Chúa Trời như Phao-lô đã nói trong Kinh Thánh, “Hãy bắt chước tôi, như tôi bắt chước Đấng Christ.”

7 Và rồi tôi mong các anh em, bất cứ khi nào anh em thấy tôi đi ra ngoài lời Kinh Thánh này, hãy đến gặp riêng và nói tôi sai ở đâu. Tôi không quan tâm anh em là một trong các ủy viên trị sự hay là...hay là nếu anh em là người bảo vệ, bất kể anh em là ai, anh em có bốn phận phải làm điều đó với tôi, như một anh em trong Đấng Christ, để nói cho tôi biết khi tôi sai dựa trên Kinh Thánh. Nếu có một vấn đề, chúng ta hãy ngồi xuống và giải quyết, với nhau.

8 Và đó là lý do, tôi cho rằng, anh em đến với tôi tối nay, đưa tôi đến đây, là vì có những câu hỏi ở đây mà dường như đang là vấn đề trong trí các anh em mà vì thế tôi phải—phải ở đây. Bây giờ nên nhớ, thưa anh em, tôi không biết...không có tên nào đã ký với tấm vé nào trong những tấm vé này, nhưng...và chúng được viết ra, và tôi không thể...không biết ai đã viết chúng, nhưng chúng là những thắc mắc trong trí anh em, và tôi đến đây để trả lời với tất cả sự hiểu biết của mình.

9 Và nên nhớ, Đức Chúa Trời đang nhìn tôi để thấy tôi có ở lại sống trong Lời không. Còn tôi đang theo dõi anh em để biết rằng anh em thực hiện Lời không, đấy, đấy, trong hội thánh này. Và cứ giữ nó cách thiêng liêng, vì, nên nhớ, tất cả các quyền lực của—của vương quốc tối tăm của Sa-tan sẽ quay sang chống lại anh em khi anh em bắt đầu lớn lên trong Chúa. Và anh em phải là những chiến sĩ, không phải chỉ là những tân binh. Anh em là những chiến sĩ đã dày dạn lúc này, và đã được huấn luyện để chiến đấu. Và Sa-tan sẽ đến giữa anh em, gây sự tranh cãi giữa anh em với nhau nếu nó có thể. Hãy đề bẹp nó ngay lập tức; anh em là bạn đồng lao; còn nó là kẻ thù. Và chúng ta ở đây để nắm giữ ngọn cờ trong thì giờ Ánh sáng chiều tối này, mà, khi thế gian bị tối tăm và cả vương quốc giáo hội sẽ đi vào Hội đồng Giáo hội. Và chẳng bao lâu nữa họ sẽ cố đóng dấu trên cửa này ở đây, “Bị đóng cửa!” Và rồi chúng ta sẽ nhóm lại ở những nơi khác, bởi vì chắc chắn họ sẽ đóng cửa những nhà thờ này vào một trong những ngày này nếu chúng ta không nhận dấu hiệu

của con thú. Và chúng ta cần ở lại đúng với Đức Chúa Trời cho đến khi sự chết để chúng ta được tự do, và đó là những gì chúng ta định làm.

¹⁰ Bây giờ vào thẳng với...Và nếu như, có lúc nào đó một điều nào trong những điều này trở thành vấn đề, tôi muốn yêu cầu cuốn băng này có thể được mở nghe trước mọi thành viên của hội thánh này, đây, ở các buổi nhóm của anh em, hay là trước buổi nhóm, ngay trước khi buổi nhóm bắt đầu. Hãy mở băng này ra và nghe nó! Và có lẽ hội chúng ở đây hiểu rằng những người này có bốn phận phải làm trước Chúa, như lời thề của họ trong hội thánh này, để giúp giữ những nguyên tắc này. Anh em có thể bất đồng với họ; và nếu tôi để anh em đi theo điều đó, thì tôi sẽ bất đồng với anh em. Chúng ta phải có một nguồn ở nơi nào đó mà phải là điều tốt nhất. Và điều tốt nhất mà tôi biết, là tôi để nó dưới sự tác động của Đức Thánh Linh, hãy để Ngài là Điều Tốt Nhất của tôi. Và hãy để cuốn băng này là điều tốt nhất của anh em về những vấn đề này.

Bây giờ, câu hỏi trước tiên là:

220. Hội thánh nên làm thế nào đối với việc kêu gọi giúp đỡ tài chính về...lương thực và áo quần? Hành—hành động gì, hội—hội thánh nên làm gì?

¹¹ Vậy thì chúng ta nhận thức rằng hội thánh có trách nhiệm với chính mình, cho những thành viên của hội thánh chúng ta ở đây, chúng ta hoàn toàn có trách nhiệm cũng như chúng ta có những nhu cầu để chu cấp cho họ. Chúng ta có trách nhiệm với người của chính mình, đó là, những thành viên thường xuyên, đều đặn của đền tạm mà đến đây và thờ phượng với chúng ta. Chúng ta có bốn phận đối với họ, như những anh em và chị em mình của chúng ta là những người đã chứng minh là thành viên của chúng ta về sự nhóm họp này.

¹² Bây giờ, chúng ta nhận thức rằng có hàng triệu người tối nay không có thức ăn, không đủ áo quần để mặc, và chúng ta muốn có khả năng giúp đỡ cả nhóm của họ, làm mọi việc chúng ta có thể làm; nhưng về mặt tài chánh chúng ta không thể làm điều đó, chúng ta không thể chu cấp cả thế giới. Nhưng chúng ta có bốn phận đối với anh chị em mình. Và tôi nghĩ, trong điều đó,

và rồi nếu chúng ta có điều gì để lại qua đó mà anh em muốn đóng góp cho những người mà không phải là thành viên của hội thánh này ở đây, điều gì đó mà anh em muốn cho họ, thì nên có sự bàn bạc giữa ban chấp sự.

13 Những chấp sự là người mà—mà phải gặp sự chống đối này, hay đúng hơn là, vấn đề này; bởi vì trong Kinh Thánh khi có sự tranh cãi xảy ra về thực phẩm và áo quần, vân vân, trong Sách Công vụ, họ đã mời các sứ đồ đến để bàn bạc về điều đó, và họ nói, “Hãy chọn trong chính anh em bảy người có tiếng thật thà, và đầy đầy Đức Thánh Linh để họ có thể lo về những việc này. Bởi vì chúng ta sẽ cứ tiếp tục giảng dạy Lời của Đức Chúa Trời và cầu nguyện.”

14 Và không phải bốn phận của mục sư lo coi sóc về...về thực phẩm và vân vân. Việc đó được cho là của những chấp sự. Nó không phải của những ủy viên ban trị sự, chính là chức vụ của các chấp sự phải làm điều này. Và thế thì điều này nên...Nên nhớ trong Kinh Thánh, họ đã đóng góp của riêng mình, người Hi-lạp và người—và người Do-thái, có sự tranh cãi xảy ra về người này nhận được ít hơn người kia, nhưng chính dân sự đã bán tất cả những gì họ có và dâng hết thảy vào hội thánh để ủng hộ việc đó, và rồi được—được chia đều ra giữa hội thánh. Và có một sự tranh cãi nhỏ đến, và đó là chỗ mà chúng ta có những người chấp sự đầu tiên. Và đó là một trong những bốn phận của họ, là để làm việc ấy.

15 Tôi nghĩ rằng, như là người của chính chúng ta, như là người của chính mình, chúng ta nên chăm sóc họ. Và sẽ có việc quay vào ban chấp sự, để phân nân, đối với trưởng ban chấp sự, và thế thì nên có cuộc họp lại của ban chấp sự và để thấy họ có thể làm gì về điều đó. Và hết thảy những việc đó là áo quần, thực phẩm, và sự giúp đỡ tài chính, hay bất cứ việc gì như vậy, nên thông qua những chấp sự. Rồi những chấp sự, khi họ quyết định rằng họ thì—rằng họ thì...họ sẽ làm gì về điều đó, thì nên đưa cho thủ—thủ quỹ duyệt, để xem thủ quỹ vào lúc này có thể trả khoản tài chính nào đó không, hay—hay là mua áo quần, hoặc bất cứ điều gì với việc đó. Nhưng ban—ban chấp sự nên họp với

nhau để bàn bạc về điều đó, và không phải đến với ban trị sự hay là với mục sư. Đó chính là việc của ban chấp sự, với nhau.

Bây giờ, thế thì, câu hỏi số hai.

221. Có quyền nói tiếng lạ và thông giải công khai trên bục giảng trong buổi nhóm trước khi mục sư giảng không?

Đó là câu hỏi thứ hai trên miếng giấy nhỏ tôi có ở đây, một tấm thiệp nhỏ.

¹⁶ Bây giờ, điều này sẽ liên quan đến mục sư ở đây, đây. Bởi vì ông—ông ấy, rất cuộc, về phần thuộc linh, ông là người đứng đầu về điều đó. Những chấp sự chỉ là những nhân viên an ninh trong hội thánh, để giữ trật tự và lo những việc này, và nuôi dưỡng người nghèo, và vân vân. Những ủy viên trị sự lo về mặt tài chính và xây dựng; đó là những gì họ phải trông coi. Nhưng mục sư thì trên hết—ông là người giám sát về phần thuộc linh, và điều này sẽ thuộc về anh, Anh Neville à.

¹⁷ Bây giờ, có...lúc nào đó trước đây, khi trật tự được đưa vào trong hội thánh. Tôi tin vào việc nói tiếng lạ, và sự thông giải, cùng tất cả những ân tứ thuộc linh tốt lành đã được Đức Chúa Trời ban cho trong hội thánh. Nhưng chúng ta đang sống trong một thời đại giống như trong thời Kinh Thánh, khi mà các hội thánh...Bây giờ, anh em để ý Phao-lô, ông đã thành lập hội thánh tại Ê-phê-sô, hội thánh Ê-phê-sô, mà được gọi là một hội thánh có tiếng tốt. Anh em để ý điều đó không? Chúng ta tin rằng Phao-lô, và chính ông đã nói như vậy, rằng ông đã nói nhiều thứ tiếng, và chúng ta biết rằng ông có những ân tứ về các thứ tiếng lạ. Không phải những thứ tiếng ông đã học, nhưng với những ân tứ được ban cho ông cách thiêng liêng, bởi vì ông đã nói điều đó trong thư gửi cho những người Cô-rinh-tô. Và để tiết kiệm thời giờ, tôi sẽ không giở trong Kinh Thánh và đọc cho anh em nghe, vì điều đó sẽ làm cho chúng ta—chúng ta ở lại đây tối nay quá lâu, vì tôi không có nhiều thời giờ. Và bây giờ...nhưng chỉ để anh em có thể mở ra xem.

¹⁸ Bây giờ, Phao-lô không hề một lần phải nói với hội thánh Ê-phê-sô hay với hội thánh Rô-ma, hay là bất cứ hội thánh nào khác, về những ân tứ thuộc linh của họ, về cách đưa chúng vào

trật tự như thế nào. Nhưng ông đã phải nói với hội thánh Cô-rinh-tô liên tục về điều đó, bởi vì họ đưa nó ra tranh cãi suốt. Và Phao-lô đã nói, khi ông đến giữa họ, nếu họ tìm thấy người có ân tứ nói tiếng lạ và người có sự ngợi khen, thì ông cảm tạ Chúa vì tất cả những ân tứ tốt lành của họ và những điều khác giống như thế. Và nếu anh em để ý trong chương đầu hay chương hai của thư gửi người Cô-rinh-tô, Phao-lô đang nói với họ, về địa vị, những người đã ở trong Đấng Christ, cách mà...họ có địa vị trong Đấng Christ thế nào.

19 Rồi sau đó ông bảo họ, rồi giống như một người cha ông bắt đầu đánh mạnh vào họ, và nói, “Tôi nghe có sự tranh cãi giữa anh em, và tôi nghe rằng anh em đã say sưa ở bàn tiệc của Chúa.” Ông không bắt họ bỏ đạo; và anh em cũng đừng làm thế, đừng bắt họ bỏ đạo, nhưng bỏ chính cái cách họ cư xử trong nhà Chúa. Đó là nơi nó xảy ra.

20 Bây giờ, tôi sẽ nói điều này, như Phao-lô xưa đã nói, rằng, “Khi anh em nhóm lại với nhau, ví bằng có người nói tiếng lạ, hãy để người khác thông giải. Nếu không có ai thông giải, thì người đó phải làm thinh trong hội thánh. Nhưng nếu có một người thông giải...”

21 Vậy thì, tôi theo dõi hội thánh ở đây, và tôi thấy anh em tăng trưởng, và tôi đã thấy nhiều ân tứ thuộc linh đang làm việc giữa anh em. Thành thật mà nói, một lần tôi phải đến với Anh Neville với một Lời từ Chúa, để sửa sai anh về việc gì đó mà anh ấy đang làm.

22 Và nếu tôi...nếu Chúa đã...Đức Thánh Linh đã cho tôi làm người giám sát của Bầy, thì nhiệm vụ của tôi là phải nói lên Lẽ thật. Và tôi rất biết ơn Anh Neville, anh đã lưu tâm đến Lẽ thật. Tôi chỉ có thể nói về Nó như Ngài đã phán bảo tôi.

23 Bây giờ, về điều này, như tôi đã để ý thấy hội thánh của anh em đang phát triển, và để ý điều đó. Và trong hội thánh, đây là cách chúng ta tiến hành sự bắt đầu đó, và đây là cách chúng ta—chúng ta muốn có nó lại.

24 Bây giờ, nếu anh em để ý, khi những đứa bé...Việc đầu tiên một đứa bé làm là cố gắng nói khi nó không thể nói. Hiểu không?

Nó phì bong bóng ra, và làm ồn, và—và đại loại như vậy, nhưng nó nghĩ nó thật sự...nó có thể nói hay hơn thầy giảng vào lúc đó.Ồ, chúng ta thấy rằng không chỉ trong đời sống xác thịt thôi đâu, nhưng chúng ta thấy rằng trong đời sống thuộc linh cũng vậy. Đó chỉ là một chuyện *nhỏ*. Và nếu anh em cố gắng chinh phục bé đó và phát nhẹ một cái vào mông vì nó đang “bi-bô” và cố nói, thì anh em sẽ làm hỏng đứa trẻ. Đấy, và anh em sẽ làm tổn thương nó. Và cách tốt nhất là cứ để đứa bé lớn lên một chút cho tới khi nó thật sự nói được, rồi hãy nói cho nó hiểu *khi đó*. “Không được chen ngang khi ba hoặc mẹ đang nói chuyện.” Nhưng khi đến lúc thích hợp, thì hãy để nó nói. Anh em hiểu ý tôi không? Vậy thì, hãy để nó nói khi đã đến lúc nó nói.

²⁵ Vậy thì, nếu tôi đã từng có cái gì đã là gai nhọn đâm vào thịt tôi, từ trong buổi nhóm, thì chính là khi một người nào đó đứng lên nói tiếng lạ lúc tôi đang giảng và rồi nói tiếng lạ và ngăn trở Thánh Linh. Tôi chỉ bước ra khỏi một buổi nhóm ở New York và những nơi khác đối với nơi mà những mục sư truyền đạo ở đó cứ để việc ấy diễn ra, lần này sang lần khác, và không gì ngoài—ngoài một sự hỗn độn. Thấy đó, khi Đức Chúa Trời quan tâm đến một điều gì, Ngài...nó sẽ là—nó sẽ...Ngài sẽ làm hỏng mục đích của Chính Ngài, nếu Ngài cố gắng đưa ra ý nghĩ với anh em, với hội chúng, để làm sự kêu gọi tin nhận và một cái gì đó xen vào.

²⁶ Chẳng hạn, như thế này. Chúng ta đang ngồi ở bàn, nói chuyện, và đang nói chuyện về Chúa. Thì một đứa trẻ chạy tới bàn, thật nhanh, làm mất tất cả sự chú ý đến điều chúng ta đang bàn bạc, và đang có, nó la lớn, hét lên, “Ba ơi! Mẹ ơi! Chao ôi! Chao ôi! Con vừa đánh trúng đích ở đội bóng! Và chúng con đã làm *điều này, điều kia, và điều nọ!*” Và trong khi chúng ta đang ở trong chủ đề hoàn toàn thiêng liêng liêng thực sự. Lúc đó, nó đã ném trúng đích, đúng thế; ở đội bóng chày, điều đó tốt thôi. Nhưng nó làm mất trật tự khi nó đột nhiên xông vào trong sự điệp mà chúng ta đang bàn bạc. Hãy để nó chờ cho tới thì giờ của nó và rồi nói cho chúng ta biết nó đã làm được gì ở đội banh.

²⁷ Vậy thì, điều đó cũng thật giống như việc chúng ta thấy những ân tứ ngày nay. Đó là nguyên do Đức Chúa Trời không thể giao phó quá nhiều ân tứ thuộc linh với dân sự, họ không

biết cách điều khiển chúng. Đó là vấn đề của ngày hôm nay, là nguyên nhân chúng ta không có được nhiều hơn những gì chúng ta có.

28 Và chúng ta cũng thấy có nhiều ân tứ thuộc linh giả mạo. Nhưng tôi không tin có điều đó *như thế* trong hội thánh của chúng ta ở đây. Tôi cảm ơn về điều đó. Tôi không tin nó là sự giả mạo chút nào. Tôi tin chúng ta có những ân tứ chân thực, nhưng chúng ta phải biết cách điều khiển những ân tứ đó như thế nào.

29 Và rồi khi anh em làm điều gì đó tốt...Thật giống như anh em đang làm việc cho một ông chủ và anh em muốn tiến hành công việc theo thứ tự trước tiên của công việc và anh em muốn làm việc có trật tự, rồi ông chủ tin tưởng anh em và sẽ cứ cất nhắc anh em lên một chức vụ cao hơn luôn mọi lúc.

30 Giờ đây, tôi tin rằng thời gian đã đến với Đền tạm Branham, để biết điều gì...nhận lấy những ân tứ mà Chúa ban cho chúng ta, mà Chúa có thể giao phó cho chúng ta điều gì đó vĩ đại hơn những gì chúng ta đã có. Nhưng chúng ta không thể đi theo...và anh em thấy một người mà luôn luôn phải nói về mình và mọi thứ. Và nên nhớ, “Tâm thần các đấng tiên tri suy phục đấng tiên tri,” lời Kinh Thánh dạy. Khi anh em thấy một người mà anh em phải chỉnh sửa lại cho đúng, hay một người đàn bà, và người đó đi ra ngoài trật tự hội thánh, thì anh em nói với người ấy về Lễ thật Kinh Thánh, rồi chỉ cho họ thấy rằng linh đó ở trên họ không thuộc về Đức Chúa Trời. Bởi vì Kinh Thánh dạy rằng, “Tâm thần các đấng tiên tri,” hay là, “việc nói tiên tri,” đó là, làm chứng, giảng dạy, nói thứ tiếng lạ, hay là làm bất cứ việc gì, bởi vì tiếng được thông giải là lời tiên tri. Vì thế nó phải đầu phục nhà tiên tri, và Lời là đấng tiên tri. Do đó chúng ta—chúng ta thấy thật là mất trật tự cho một người nam hay người nữ nhảy lên và đưa ra sứ điệp, cho dù họ có muốn làm điều đó thế nào đi nữa, trong lúc thầy giảng đang đứng ở bục giảng.

31 Bây giờ tôi đề nghị điều này cho Đền tạm Branham, là nơi mà chúng ta thấy các ân tứ của—của chúng ta mà chúng ta thấy... Và chúng ta có một số người có ân tứ rất tốt ở đây. Bây giờ, mỗi một ân tứ đó là một chức vụ của riêng họ. Chúng là những ân tứ,

thật giống như giảng dạy là một ân tứ, như chữa lành là một ân tứ, như những điều khác là những ân tứ, những điều này là các ân tứ, chúng là những chức vụ của riêng họ. Và mỗi người được truyền lệnh chờ đợi trên chức vụ riêng của mình.

³² Do đó hãy để Đền tạm Branham được hoạt động như thế này, và trong lúc này, đặc biệt là ngày nay khi chúng ta đã có rất nhiều (tôi không muốn nói điều này, nhưng), rất nhiều kẻ giả tin. Chúng ta không muốn có sự giả tin. Không người nào, không một người chân thật nào muốn có sự giả bộ tin. Chúng ta...Nếu chúng ta không...không thể có đức tin thật sự, chúng ta hãy đừng làm như có chút nào, chúng ta hãy chờ đợi cho đến khi có đức tin thật sự. Bây giờ, tôi tin anh em—đàn ông các anh đồng ý với điều đó. Chúng ta không muốn có điều gì giả bộ tin. Hỡi anh em, chúng ta không thể bắt đầu bằng một cái gì đó giả tin và rồi khỏi thế gian này. Chúng ta phải có những gì chân thật, và những gì chân chính. Nếu chúng ta không có, chúng ta hãy đợi cho đến khi có nó, rồi hãy nói điều gì đó về nó. Hiểu không?

³³ Bây giờ, tôi muốn nói, hãy để hết thảy những người nam và nữ này nói tiếng lạ, nói tiên tri, và đưa ra những sứ điệp...Và tôi—tôi tin với anh em họ là những người chân thật. Vậy thì, Kinh Thánh đã nói, “Hãy xem xét mọi điều; và điều chi lành thì giữ lấy.” “Vậy nên Ta sẽ dùng môi lạ lưỡi khác mà phán cùng dân này, đây là nơi yên nghỉ mà Ta phán họ sẽ vào,” trong Sách Ê-sai.

³⁴ Bây giờ, tôi muốn đề nghị điều này để đền thánh sẽ chỉ được hầu việc bằng một ân tứ ở một lúc, vì nó mang chúng ta trở lại ngay trong trật tự lần nữa về những gì tôi đang cố gắng nói: nếu một người đang nói, hãy để linh của các đấng tiên tri suy phục đấng tiên tri. Anh em hiểu không? Vậy thì, hãy để những ai có chức vụ với Thân thể Đấng Christ...Và vậy thì nó đang được nói, hãy để nó nói xong. Hãy để những ai có chức vụ với Thân thể Đấng Christ chờ đợi sự hầu việc của họ, bởi vì đó là một chức vụ hầu việc từ Đấng Christ đến với hội thánh. Nhưng anh em không thể hết thảy hầu việc cùng một lúc, phải là một người một lần kế tiếp nhau.

³⁵ Đền tạm Branham sẽ như thế này. Hãy để những ai mà nói tiếng lạ, những ai thông giải tiếng lạ, và những ai nói tiên tri được

ban cho hội thánh, hãy để họ đến với nhau từ đầu giờ...trước khi buổi nhóm bắt đầu, hãy để họ đến với nhau trong phòng họp, và chờ đợi trên chức vụ của Chúa.

³⁶ Như mục sư phải tự làm công việc mình trước khi ông đến trong hội chúng; ông phải lấy Kinh Thánh, nghiên cứu trong phòng yên tĩnh, trong Thánh Linh, và được xúc dầu để bước ra trước khi hội chúng để nói. Nếu không, ông sẽ lúng túng khi ra đó. (Hãy để mỗi người nam và mỗi người nữ, có ân tứ thiêng liêng, ra mắt Chúa.) Và vì rằng mục sư có một chức vụ riêng lẽ, ông là một tiên tri; từ tiếng Anh, *thầy giảng*, có nghĩa là “tiên tri,” đó là người nói trước về Lời.

³⁷ Hãy để những ai có những chức vụ mà phải là một phần của người nào khác, như người nói tiếng lạ và người khác thông dịch, họ chờ đợi *nhau* trên chức vụ của họ. Họ không thể ở lại trong sự học hỏi riêng tư và nói tiếng lạ và rồi đến nói với người khác những gì người ấy đã nói, bởi vì người đó sẽ vừa nói tiếng lạ vừa thông giải. Hiểu không? Vậy thì, nếu được thế, thì rất tốt, chúng ta muốn chấp nhận nó như thế. Và chúng ta muốn hội thánh có ích bằng những ân tứ thuộc linh này mà có trong hội thánh chúng ta. Đức Chúa Trời ban chúng đến với chúng ta, và nó thì... chúng ta muốn hội thánh chúng ta được ích lợi bởi những ân tứ thiêng liêng này. Vì thế hãy để người nói tiếng lạ, và người thông giải, và những người nói tiên tri, hãy để họ đến với nhau trước giờ—hội thánh nhóm lại. Hãy để họ gặp nhau trong phòng, chờ đợi trên chức vụ của Chúa cho hội thánh. Hiểu điều đó không?

³⁸ Và thế thì, như thế này, nếu Anh Neville, nói, ồ, bây giờ để tôi, xin lỗi, để tôi nói điều này: Nếu Anh Collins nói tiếng lạ và Anh Hickerson đưa ra sự thông giải, thì họ có một chức vụ với *nhau* cho hội thánh. Vậy thì, đó không phải là chức vụ của Anh Neville; đó là chức vụ *của anh em* đối với hội thánh. Tôi đang đưa điều này ra như ví dụ. Rồi các anh em nên thật sự quan tâm đến lợi ích địa vị chức vụ của mình trong nhà của Đức Chúa Trời như mục sư quan tâm đến lợi ích của chức vụ mình, bởi vì thật sự cần thiết để anh em làm điều đó. Nhưng anh em không thể thực hiện điều đó cách riêng tư trong phòng riêng của mình, nếu *anh em* nói và *anh em* thông giải, phải có sự tương xứng với nhau. Bây

giờ, sự tương xứng trong hội thánh, ngoài chỗ của chính anh em, vì anh em có một chức vụ riêng. Nó không phải là chức vụ công khai, nó là điều mà để giúp đỡ hội thánh. Hiểu không? Nó là điều gì đó giúp đỡ hội thánh, nhưng nó không được thực hiện trong hội chúng chính, cách duy nhất tôi sẽ nói với anh em là nó được thực hiện. Hiểu không? Rồi thì, bất cứ điều gì Anh Collins nói, và Anh Hickerson đưa ra sự thông giải, chẳng hạn, thì hãy để Anh *Nào đó* viết xuống điều ấy, nó là gì. Và rồi nếu nó đến...

³⁹ Bây giờ, tất cả chúng ta đều biết Chúa sắp trở lại, chúng ta ý thức về điều đó. Và nếu Anh Neville đứng lên mỗi buổi tối và nói, “*Này, Chúa đang đến! Này, Chúa đang đến!*” điều đó được lắm, đấy. Nhưng anh ấy đang nói điều đó (với tư cách một mục sư) ở bục giảng, vì anh ấy đã có Lời cho điều đó. Và nếu anh ấy là mục sư, tiên tri với hội thánh...hay đúng hơn là, một mục sư, anh ấy phải nghiên cứu Lời Chúa và nói với anh em những gì được chép trong Lời của Chúa về sự Chúa đến, và anh em được cảnh báo bởi điều đó. Mặt khác một mục sư (đối với hội thánh) mà không có sự liên kết nào với, thì nói tiếng lạ, thông giải tiếng lạ (là lời tiên tri), hay là một tiên tri nói, đó là điều gì đó mà không được chép trong Lời. Những gì được chép trong Lời, *người ấy* mang nó ra; nhưng những gì không được chép trong Lời, là những gì *anh em* có để nói với người ấy. Giống như, chẳng hạn, “*Hãy nói với Anh Wheeler, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, ‘Ngày mai, trong hố cát của anh ấy, đừng đi đến, bởi vì sẽ có một xe tải lật nhào,’*” hay điều gì giống như thế, và nó phải xảy ra. Và anh em nói điều đó còn anh ấy thông giải, và rồi đưa điều đó ra trên bục giảng sau khi mục sư giảng xong, rồi, vào buổi tối, sau khi hội thánh bắt đầu hát (thánh ca) và đại loại như vậy; nếu mục sư của anh em giảng xong lúc đó, hãy để họ tiến ra với việc nói tiên tri đã được ban cho.

⁴⁰ Và tôi không nghĩ rằng chúng ta có...Hay là nếu anh em muốn, hãy đưa điều này vào đó. Khi những người này nhóm lại với nhau, hãy để những người có sự khôn ngoan đến trước. Bởi vì, anh em biết, nếu một người nói tiếng lạ và đưa ra lời thông giải theo Kinh Thánh, điều đó không thể được chấp nhận trừ phi có hai hay ba người làm chứng, hai hay nhiều hơn ba người

làm chứng, đấy, phải làm chứng điều đó, rằng họ tin đó là Lời Chúa. Bởi vì...Và đôi khi trong những chức vụ thứ yếu này, thật sự giống như trong bất cứ chức vụ nào khác, anh em có những linh sai trật; đấy, chúng sẽ xông vào trong đó. Và chúng ta không muốn điều đó. Không. Chúng ta muốn những chức vụ này sẵn sàng được bộc lộ ra nếu chúng được phơi bày, bởi vì bất cứ điều gì thuộc về Đức Chúa Trời có thể...anh em đừng lo về việc phơi trần nó, tôi muốn nói, nó sẽ—nó sẽ chịu thử thách, nếu nó thuộc về Đức Chúa Trời.

41 Thật giống như mục sư, nếu người nào đó thách thức ông về Lời, ông không phải đáp lại về điều đó, ông biết thật chính xác những gì ông đang nói, “Cứ đến đây.” Hiểu không? Và những chức vụ khác cũng như vậy, phải gặp trường hợp tương tự.

42 Bây giờ, nếu—nếu một người nói tiếng lạ và đưa ra một sứ điệp...Vậy thì, một số người nói tiếng lạ khi họ chỉ “gây dựng cho chính mình,” Kinh Thánh đã nói, họ thật sự có một thì giờ tuyệt vời. Họ cảm thấy, họ nói tiếng lạ. Và họ *thật sự* nói tiếng lạ, họ thật sự nói bằng tiếng lạ, và chính Thánh Linh đang làm điều đó. Nhưng nếu nó bày tỏ ra trước hội chúng, việc nói tiếng lạ, chỉ gây dựng chính họ, thì nó không phải là một việc có ích cho hội thánh; người nam ấy đang gây dựng chính mình, hay là người nữ, hoặc bất cứ ai đang làm điều đó. Hiểu không?

43 Nói tiếng lạ là một ân tứ của Đức Chúa Trời để gây dựng, như Phao-lô từng nói trong Kinh Thánh, điều đó để gây dựng hội thánh. Vì thế nó phải là một sứ điệp trực tiếp từ Đức Chúa Trời đến với hội thánh, bên ngoài những gì đã được chép ở đây trong Kinh Thánh. Hiểu không? Nó là điều gì đó mà...

44 Nếu anh em hỏi tôi, “Anh Branham, tôi phải chịu phép báp-tem như thế nào?” Tôi có thể nói với anh em ngay tức khắc. Anh em không phải nói tiếng lạ và nói với tôi điều đó, nó được chép ngay ở đây trong Kinh Thánh những gì để làm về điều đó. Hiểu không? Tôi không phải...anh em không phải hỏi câu nào về điều đó và có người nào đó nói tiếng lạ và nói với anh em. Đấy, điều đó đã được chép rồi.

45 Nhưng nếu anh em nói, “Anh Branham, tôi phải làm gì? Tôi đã quyết định ở đây tôi nên chấp nhận hội thánh này hay là

đi đến hội thánh khác,” hoặc điều gì như thế. “Hay là tôi nên làm *điều này, điều kia*?” Vậy thì, điều đó phải đến từ Đức Chúa Trời. Đấy, Đức Chúa Trời phải bảo cho chúng ta điều đó. Nhưng điều đó sẽ phải đến qua chức vụ khác, vì Lời không nói “Hãy để Orman Neville rời khỏi Đền tạm Branham và đi đến Đền tạm Phúc âm Fort Wayne.” Đấy, nó không nói thế trong Lời ở đây, đấy, cho nên đó là công việc dành cho các ân tứ này.

⁴⁶ Giống như một người đến đây và nói, “Ông tin vào sự chữa lành Thiêng liêng bằng phép lạ không?” Chúng ta giảng điều đó, chúng ta tin điều đó, chúng ta tin vào sự xúc dầu, dầu.

⁴⁷ Nhưng ở đây là người nào đó nói họ “Không thể thông suốt, việc gì vậy?” Thế thì nhận lấy Đức Chúa Trời, qua tiếng lạ, sự thông giải, qua lời tiên tri, hay là cách nào đó để đi vào tận trong đời sống người đó và kéo ra điều mà anh ta đã làm, và nói với anh ta về nó. Đó là một chức vụ mà không thuộc về mục sư, nó thuộc về những ân tứ hầu việc này, nhưng chúng không được thực hiện ra tại đây trong hội chúng. Hiểu không?

⁴⁸ Vậy thì, Phao-lô chưa hề một lần phải nói với những người đó—nói với hội thánh Ê-phê-sô ấy về điều gì như thế, họ ở trong trật tự, hội thánh Rô-ma, hay là những hội thánh khác; chỉ có hội thánh Cô-rinh-tô, và họ không bao giờ có thể tự đi vào trật tự... Vậy thì, Phao-lô tin vào việc nói tiếng lạ. Ông đã nói tiếng lạ ở hội thánh Ê-phê-sô, ông cũng đã nói như thế ở hội thánh Cô-rinh-tô, đấy, nhưng ông có thể nói với những người ở Hội thánh Ê-phê-sô những điều vĩ đại hơn những gì chỉ là nói tiếng lạ, thông giải tiếng lạ.

⁴⁹ Bây giờ, thế thì nếu người nào đó viết ra một sứ điệp mà đã được ban cho nói tiếng lạ hay được ban cho nói tiên tri, và đặt trên bục, nó phải được mục sư đọc trước khi sự hầu việc bắt đầu, về “CHÚA PHÁN NHƯ VẦY” từ những người này mà đã nói và thông giải nó. Và nếu điều đó ứng nghiệm hoàn toàn như cách sự thông giải đã nói, chúng ta giơ tay lên và dâng lời tạ ơn Chúa vì Thánh Linh Ngài ở giữa chúng ta. Nếu điều đó không ứng nghiệm, thì đừng làm như thế nữa cho đến khi tà linh đó ra khỏi anh em. Đức Chúa Trời không nói dối, Ngài luôn luôn là nói thật.

50 Thế thì, anh em thấy, bây giờ anh em đủ trưởng thành để hành động như người thành nhơn, không còn là con trẻ nữa cứ (“gu, gu, gu”), anh em phải hiểu nghĩa của những gì anh em nói.

51 Hãy để cho hội thánh bây giờ, đi vào trật tự, đến với trật tự này. Nếu một người nói tiên tri...Nếu một người chưa học biết, đến giữa anh em, và anh em nói tiếng lạ, anh em sẽ là một người man rợ đối với anh ta, anh ta không biết anh em đang nói về điều gì. Hiểu không? Và thật ra ngày nay nơi nào có quá nhiều sự lộn xộn về điều đó, nó gây ra một sự ngăn trở. Nhưng hãy để một người nói tiếng lạ, và một người khác thông giải và đưa ra sứ điệp ấy, và để nó được đọc ra ngay ở đây tại bục giảng, về những gì sắp xảy ra, và rồi điều đó xảy đến, anh em thấy xảy ra như đã nói. Bảo họ rằng “Ngày mai vào lúc *nào đó*, hay là tuần sau vào một lúc *nào đó*, sẽ xảy ra một điều *nào đó*,” rồi để người không tin ngồi đó lắng nghe điều đó và thấy điều đã tiên báo trước khi nó xảy ra. Thế thì họ sẽ biết loại linh gì đang ở giữa anh em, đó sẽ là Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Đó là điều Phao-lô đã nói, “Thế thì nếu một người có thể nói tiên tri và bày tỏ những sự bí mật, cả hội chúng, hay là, kẻ chẳng tin kia, há chẳng sắp mình xuống, và nói, ‘Thật có Đức Chúa Trời ở giữa anh em’ sao?” Hiểu không? Bởi vì nó không thể là...

52 Nhưng bây giờ chúng ta không muốn...“Khi chúng ta còn là con trẻ,” Phao-lô nói, “tôi hành động như con trẻ,” ông nói với hội thánh Cô-rinh-tô ở đó, “tôi đã nói như con trẻ.” Ông đã có đầu óc con trẻ. “Nhưng khi tôi đã thành nhơn, bèn bỏ những điều thuộc về con trẻ.”

53 Giờ đây, tôi đang nói với hết thảy anh em, đấy. Vậy thì, cách đây vài năm, anh em là những con trẻ có những ân tứ này, đánh tới đánh lui. Nhưng bây giờ anh em đã học ở trường nhiều năm, đã đến lúc làm người lớn rồi, đừng sử dụng những ân tứ này chỉ để đùa giỡn. Những ân tứ này, chúng thiêng liêng, chúng thuộc về Đức Chúa Trời, và đừng đùa giỡn với chúng. Chúng ta hãy để Đức Chúa Trời sử dụng chúng. Đó là những gì chức vụ của anh em cần có. Đó là cách để đưa Đền tạm Branham vào sự hầu việc. Và—và nếu bất cứ lúc nào, điều này được đặt ra, hãy để cuốn

băng này cung cấp như một chứng cứ rằng đó là cách được thực hiện trong Đền tạm Branham.

⁵⁴ Nếu có một người lạ bước vào, vì lúc nào anh em cũng có họ luôn mọi lúc, bởi vì đây là đền tạm chung cho các giáo phái, có những người đi vào mà không sự huấn luyện kỹ này, họ không được đào tạo, họ không biết tốt hơn. Và mục sư của chính họ, họ sẽ nhảy lên và làm gián đoạn sứ điệp của ông ấy, và làm hỏng sự kêu gọi tin nhận, và nói tiếng lạ và mọi việc như thế. Anh em là người được đào tạo tốt hơn thế. Hiểu không? Thế thì sau buổi nhóm, nếu người đó ương ngạnh, thì có việc để ban chấp sự làm. Đừng để mục sư của anh em phải làm điều đó trừ phi trong hoàn cảnh không có một chấp sự nào ở đây, nhưng chấp sự có nhiệm vụ phải thấy điều đó. Hiểu không?

⁵⁵ Bây giờ, sau buổi nhóm...Nếu người đó cứ đứng lên và đưa ra sứ điệp, mục sư, nếu ông ấy muốn ngừng chỉ một phút và tiếp tục, rất tốt, đấy, điều đó tùy thuộc vào mục sư. Nhưng rồi ngay lập tức hãy để chấp sự, trước khi người ấy đi ra khỏi tòa nhà, chấp sự phải kéo họ qua một bên và nói với họ về điều đó.

Và nếu họ thắc mắc điều đó, hãy đưa cuốn băng này ra và nói, “Đây là những gì giáo hạt trưởng, hay là, người giám sát của hội thánh...” (Người mà là *giám mục*, người...bất cứ người giám sát nào, đấy, đó là những gì được nhắc trong Kinh Thánh, “*giám mục địa phận*,” đấy, vì thế đó là người giám sát chung của hội thánh.) “hãy để...đây là những luật lệ và đường lối của hội thánh chúng ta. Vậy thì, chúng tôi rất thích vì anh em đã đến đưa ra sứ điệp của mình. Nhưng nếu anh em nhận được sứ điệp từ nơi Chúa và nó là...thì hãy đưa nó ra, hãy đến đây và đặt nó trên bục giảng, và mục sư của chúng tôi sẽ đọc cho hội chúng nghe, một sứ điệp cho hội chúng này.”

Nhưng nó phải không được lặp lại những câu Kinh Thánh, và những điều giống như thế. Nó phải là một sứ điệp trực tiếp cho mọi người, về một điều gì đó sắp xảy ra, hay là điều gì đó họ nên làm. Hiểu điều đó không? Tốt lắm.

222. Vậy thì, có cách nào tốt hơn để giữ trật tự trong hội thánh hơn là cứ nhắc nhở dân sự với một—một sự lặp lại của những người chấp sự?

Không, điều đó, tôi vừa giải thích rồi. Đó là câu hỏi số ba.

⁵⁶ Những chấp sự, bốn phận của anh em là giữ trật tự trong hội thánh, với sự nhân từ và thân thiện. Và thế thì anh em có trách nhiệm, nếu một người nào đó làm mất trật tự trong hội thánh, hay đến đây trong tình trạng như say xỉn, hay một người nào đó bước vào.

⁵⁷ Giống như họ đã bắn vào mục sư đó ở tòa giảng một tối nọ ở trên đó. Anh em đã nghe nói về chuyện đó, người say rượu ấy bước vào nhà thờ với cây súng hai nòng. Anh ta la hét lên tìm người vợ của mình, và—và muốn tìm thấy vợ mình, và đi về phía mục sư. Và mục sư chỉ cho anh ta thấy vợ anh ta đang ngồi đó, nhưng anh ta định bắn cô ấy ngay trong nhà thờ, và mục sư định đối phó với anh ta. Và thay vì—thay vì...Người—người đàn ông đó đã quay khẩu súng lại và bắn vào mục sư ở tòa giảng, rồi bắn vợ mình, và rồi bắn luôn chính mình.

⁵⁸ Vậy thì, nếu có những người chấp sự ở đó khi người ấy bước vào cửa với cây súng, thì họ sẽ vây lấy anh ta, giựt cây súng khỏi tay anh ta. Hiểu không? Đấy, đó là—đó là những người chấp sự có trách nhiệm. Còn bây giờ, những việc này đã xảy ra theo cách họ đang làm bây giờ, anh em phải ở trong tình trạng sẵn sàng ứng phó. Nhưng, nên nhớ, những chấp sự là những nhân viên an ninh của Chúa trong nhà Chúa, cho dù ai khác nghĩ gì đi nữa. Đôi khi một viên cảnh sát không muốn đi lên và bắt giữ một người nào đó, có thể là một trong những người bạn của mình, nhưng anh ấy đã bị ràng buộc với lời thề của chức vụ, anh ấy phải thi hành dù thế nào đi nữa. Đó là trách nhiệm của anh trong thành phố mình. Hiểu không?

⁵⁹ Đó là bốn phận của một chấp sự đối với hội thánh. Và nếu một người nào đó nhảy lên và bắt đầu ngắt lời mục sư đang giảng, hay làm điều gì khác như thế, và mục sư đang giảng sứ điệp của mình, những chấp sự, hai hay ba người, có trách nhiệm phải bước đến gần người đó, nói, “Chúng tôi có thể nói chuyện với anh không, thưa anh?” Hiểu không? Mang anh ta từ nhà thờ, vào văn phòng, trong đây hay văn phòng nào khác, và nói với anh ta về việc ấy, nói, “Anh không được ngắt lời mục sư.” Anh em biết đấy, điều đó là một—đó là một luật rất tốt biết bao với

những người phá rối buổi nhóm đầu thế nào đi nữa. Hiểu không? Nhưng với một số người, chẳng hạn như người phạm tội như thế hay điều gì khác, đến giữa anh em, anh em biết, và—và một số người cuồng tín, và—và họ bắt đầu có thái độ kỳ quặc, thế thì những chấp sự... Và nếu—và nếu những chấp sự dường như không thể điều khiển được, thì ban trị sự hay bất cứ ai khác trong nhà thờ có thể bước lên và giúp đỡ một người như vậy. Anh em biết điều đó.

60 Và—và bây giờ để tôi hỏi câu hỏi lần nữa ở đây.

Có cách nào tốt hơn để giữ trật tự trong nhà thờ hơn là chỉ làm theo sự nhắc nhở thỉnh thoảng, của những người chấp sự, lúc này?

61 Bây giờ tôi nghĩ rằng mục—mục sư, thường gặp như vậy... Hay là nghe cuốn băng này, hãy để cuốn băng này thay thế cho lời chứng. Những chấp sự là những nhân viên an ninh, và lời của họ là luật và lệnh. Hiểu không? Và họ có thẩm quyền trong nhà thờ và ngay cả trong luật lệ của đất nước để làm cho nhà Chúa là nơi đúng đắn. Và bất cứ ai chống lại một chấp sự như thế, phải chịu ở—ở trong nhà tù liên bang tới hai đến mười năm. Nếu anh em bảo họ đi mà họ không làm theo, hay điều gì giống như vậy, người nào đó cư xử mất trật tự, anh ta không biết mình đang làm gì... Anh ta không làm chủ được chính mình, hay tự để cho chính mình làm đủ thứ, bất cứ điều gì.

62 Và rồi nếu ở hoàn cảnh mà một người nào đó... Lúc ấy, giống như... Và nếu một người nhảy lên và làm mất trật tự... Chỉ có thể nói tiếng lạ hay điều gì đó, tôi sẽ không đi vào điều đó. Đấy, hãy để mặc họ, bởi vì họ là khách lạ. Nếu họ là người của chúng ta, thì cứ để, đêm hôm sau, các anh em chấp sự cứ lấy cuốn băng này, và nói, “Bây giờ, chúng ta sẽ nghe trật tự của hội thánh trước khi chúng ta bắt đầu buổi nhóm, tôi muốn mọi người hiểu điều đó.” Và các anh em mục sư và hết thầy anh em có thể làm việc với nhau như thế.

223. Vậy thì, Anh Branham, còn trường Chúa nhật thì thế nào? Anh Branham, về trường Chúa nhật (được rồi), nên nhóm lại trước giờ giảng dạy không?

⁶³ Vâng, chúng ta luôn luôn theo cách đó. Có giờ trường Chúa nhật trước giờ nghe mục sư giảng dạy. Và điều đó tạo cơ hội nhóm lại cho những người trẻ theo học các lớp trường Chúa nhật, sau giờ giải tán lớp. Và nếu—và nếu họ muốn...và những người trẻ tuổi không hiểu điều đó, và họ phải ngồi luôn qua buổi nhóm giảng dạy và sau đó mới học trường Chúa nhật, khiến cho những người nhỏ tuổi bị kiệt sức. Hãy dành thì giờ cho trường Chúa nhật trước tiên, có thời gian đã định, có thời gian đã định cho lớp học trường Chúa nhật hợp định kỳ. Trưởng ban trường Chúa nhật chịu trách nhiệm về vấn đề đó, để mỗi buổi học của trường Chúa nhật quy định một thời gian nào đó, định thời gian. Và được giải tán vào lúc nào đó. Hết thầy trường Chúa nhật, được phép dành một khoảng thời gian cho điều đó, và rồi giải tán.

224. Giáo viên dạy lớp người lớn nên là một người nào khác hơn là mục sư không?

⁶⁴ Nếu được đồng ý như vậy. Nếu mục sư muốn dạy trường Chúa nhật và rồi sau đó ban sứ điệp cho hội thánh, thật tốt và tuyệt vời nếu ông muốn làm luôn hai việc. Nhưng nếu không, thì có giáo viên lớp trường Chúa nhật người lớn của anh em, đấy, dành cho lớp người lớn. Và rồi nếu—nếu mục sư muốn để cho một người nào khác dạy, và người ấy cũng muốn thế, thì cho chính anh em ba mươi phút, hay là bất cứ điều gì anh em thấy được phép áp dụng cho trường Chúa nhật, ba mươi hay ba mươi lăm, bốn mươi phút, bất kể là gì.

⁶⁵ Và nên có một cái chuông đặt ở đây. Và khi nào chuông được rung lên, điều đó có nghĩa là...hay cũng giống như chuông nhà thờ, khi nó vang lên bên ngoài, đó là giờ học trường Chúa nhật đã hết. Và khi chuông rung, có nghĩa là mọi việc phải đi vào trật tự ngay lúc đó.

⁶⁶ Có một khoảng thời gian để hát một hay hai bài thánh ca, bất cứ khi nào anh em muốn hát. Không có nhiều thời gian, anh em sẽ làm mọi người kiệt sức nếu giữ họ lại lâu quá, đấy. Và cứ rung chuông, hát một bài thánh ca và làm điều gì anh em định làm, rồi chia lớp nào về lớp nấy. Và ngay lập tức khi đến giờ, chẳng hạn nói sẽ là lúc—lúc mười giờ, hay mười giờ ba mươi, hay mười giờ mười lăm, hoặc giờ nào đó, gõ nhẹ vào cái chuông đó và mọi giáo

viên giải tán lớp học, đến với hội chúng ở ngoài đây. Và rồi... Và đọc báo cáo, báo cáo trường Chúa nhật, và sau đó giải tán tất cả các lớp, và để tất cả những người nào muốn ở lại dự buổi nhóm giảng dạy tiếp theo. Đây, thế thì đó là trật tự.

Câu hỏi à? **Bao nhiêu...** [Người nào đó hỏi Anh Branham, **“Và thế thì nói cách khác, chúng ta có một lớp tách ra?”**—Bt.]

⁶⁷ Ồ, vâng, anh em nên có một lớp như thế. Một—một em bé ba tuổi không thể hiểu những gì một thiếu nhi mười bốn tuổi hiểu. Tôi nghĩ tôi nên nói thêm một chút.

225. Nên có bao nhiêu lớp học?

⁶⁸ Anh em nên đưa lớp học của mình vào...Như lớp ấu nhi muốn có minh họa bằng hình mẫu trên bảng nỉ, điều đó không cần cho lớp thiếu nhi mười bốn tuổi. Hiểu không? Nên có người nào đó chăm sóc những đứa bé đó, bà mẹ lớn tuổi nào đó hay người nào đó mà biết cách chăm sóc chúng. Những lớp khác, tôi nghĩ, nên có người nào mà có khả năng hơn để dạy Lời. Hiểu không? Và nên có nhiều lớp. Ví dụ, sẽ có một lớp từ...Ít nhất là ba lớp.

⁶⁹ Nên có một lớp ấu nhi, từ khoảng năm tuổi. Còn tất cả những đứa bé khác nên để mẹ chúng giữ nếu họ trông nom được, và mang đến phòng dành riêng cho trẻ nếu cần trong suốt thời gian—mục sư giảng dạy, nếu chúng không ngồi yên. Đó là điều mà phòng dành riêng cho trẻ phải làm.

⁷⁰ Và tôi nghĩ rằng những—những lớp học nên được sắp xếp những đứa trẻ như từ khoảng năm hay sáu tuổi, đến tám hay chín, mười, cỡ tuổi đó vào một lớp. Và rồi từ mười đến mười lăm tuổi nên ở trong lớp—lớp thiếu nhi. Rồi đến lớp người lớn trên mười lăm tuổi, bởi vì...nếu chúng đủ lớn để—để...ngày nay chúng có thể kiếm việc làm và hầu hết ở tuổi ấy, chúng muốn có quyền bầu chọn; vì thế chúng—chúng sẽ có thể nghe Lời, mà bước ra vào thánh phòng chính và nghe giảng.

226. Ai sẽ là những giáo viên?

⁷¹ Chính anh em đấy, điều đó tùy thuộc vào sự bầu chọn giáo viên của chính mình. Và anh em nên làm điều đó, đưa họ vào

đó, kiểm người nào đó. Và nhóm lại với hội thánh, và nói, “Ai... Ai ở đây cảm thấy được sự dẫn dắt của Chúa?” Và rồi chọn một giáo viên có đủ phẩm chất. Và rồi thực hiện điều đó. Đó phải là công việc nghiêm túc, thưa anh em. Nếu giáo viên không đủ khả năng với điều đó, thì hãy đổi giáo viên.

⁷² Khi thì giờ đến, như dưới sự dẫn dắt của Chúa, nếu tôi cảm thấy như Orman Neville không thể đủ khả năng làm mục sư ở đây nữa, thì tôi sẽ nhắc nhở điều đó với hội thánh. Khi tôi thấy một điều nào ở đây, khiến tôi nghĩ rằng ban chấp sự anh em không thể đủ tiêu chuẩn làm người chấp sự, thì tôi sẽ nhắc nhở với hội thánh điều đó, rằng, “Tôi thấy có một chấp sự nào đó ở đây đang làm điều gì đó không nên làm, và anh ta không làm đúng bốn phần của chức vụ mình,” và đại loại như thế, hay là ủy viên ban trị sự hoặc bất cứ người nào khác. Tôi không thể bầu người ấy vào hay ra, hội thánh phải làm điều đó, nhưng chắc chắn tôi sẽ đưa nó ra trước hội thánh. Thấy đấy, vì là điều tôi nên làm. Đó là trách nhiệm của tôi, như một người giám sát, tôi có trách nhiệm trông chừng và thấy những gì đang xảy ra. Chúng ta sẽ về Thiên đàng, không phải ra khỏi nơi đây để đến một nơi nào đó tập hợp lại hay có nhiều vui thú và chạy đề lên nhau, và chơi bóng chày. Chúng ta ở đây đang nắm giữ điều đầy ắp lành nhất trên đời, là Lời của Đức Chúa Trời, và nó được xúc tiến trong trật tự tin kính.

Ai sẽ là các giáo viên?

⁷³ Điều đó tùy thuộc vào anh em lựa chọn họ. Nhưng tôi sẽ lấy, cho những đứa bé, tôi sẽ nhận một phụ nữ lớn tuổi, người mà có thể dạy dỗ chúng. Nhưng đối với lứa tuổi mười đến mười lăm, tôi muốn có giáo viên nào đó nghiêm khắc, và không cứ đi ra ngoài đây và có những bữa cơm ngoài trời. Điều đó được thôi nếu chúng muốn đi ăn cơm ngoài trời, nhưng thật sự đặt tất cả sự việc cho điều đó...Đặt nó với Lời, để ai đó có thể nắm giữ Lời. Và nó sẽ là, hội thánh này đứng vững không vì...Bữa ăn ngoài trời với bánh mì xúc xích cũng được thôi, và—và những cuộc đi chơi ngoài trời mà anh em muốn đi chơi với nhau và có sự thông công, điều đó tốt, đó—đó là những điều anh em nên làm để vui chơi với trẻ em. Nhưng trong nơi này ở đây, đây là Lời của Chúa.

Bữa ăn ngoài trời là khi anh em đến với nhau, hay điều gì như thế, nhưng không được có ở trong nhà này của Chúa. Và chúng ta biết, dĩ nhiên chúng ta biết chúng ta không tin vào sự ngu ngốc của—của—của những bữa tiệc này ở đây và mọi thứ như thế ở quanh đây, chúng ta—chúng ta...anh em biết rõ hơn thế.

227. Ai sẽ chấm dứt giờ học trường Chúa nhật để giữ nó trong trật tự?

⁷⁴ Trưởng ban trường Chúa nhật. Và đó là công việc của ông ấy. Ông ấy được cho là không liên quan bất cứ việc gì của chấp sự, ủy viên trị sự, mục sư, hoặc ai khác, ông ấy có chức vụ của riêng mình. Bất kể giáo viên trường Chúa nhật của anh em là ai, tôi không biết. Nhưng giáo viên trường Chúa nhật đó phải có trách nhiệm để thấy mọi lớp học ở đúng vị trí của nó, và mỗi giáo viên phải có mặt, hay là giáo viên khác thay thế cho giáo viên đó nếu họ vắng mặt vào ngày đó.

⁷⁵ Rồi ngay trước khi trường Chúa nhật...Trong lúc các—các bài học đang được các giáo viên đang dạy, trưởng ban trường Chúa nhật đi đến và lấy tiền dâng mà họ đã dâng (tiền dâng trường Chúa nhật), và báo cáo có bao nhiêu người hiện diện, bao nhiêu Kinh Thánh họ có trong lớp này, vân vân, và làm báo cáo về điều đó. Và rồi đứng lên trước hội chúng trước giờ giảng luận, ông trưởng ban báo cáo điều đó, khi họ có bản báo cáo trường Chúa nhật sau khi trường Chúa nhật chấm dứt, nói cho biết có bao nhiêu giáo viên, có bao nhiêu học viên hiện diện, tổng số học viên của trường Chúa nhật, toàn bộ—toàn bộ tổng số tiền dâng, và đại loại như thế. Những chấp sự, ủy viên ban trị sự, mục sư, không có nhiệm vụ làm việc đó. Họ không xen vào việc đó, đó là công việc của trưởng ban trường Chúa nhật.

⁷⁶ Và rồi nếu ông ấy thấy trường Chúa nhật cần những việc nào đó, thì ông ấy phải đưa ra trước—trước ban trị sự, và trước tiên, ủy viên ban trị sự có một cuộc họp. Và rồi những người trong ban trị sự, nếu họ thấy có đủ ngân quỹ và vân vân, thông qua người thủ quỹ, thì việc này có thể được mua sắm; nếu ông trưởng ban muốn có một số tài liệu khác, hay là bất cứ điều gì, hay một số quyển Kinh Thánh hoặc là điều gì đó, họ muốn mua Kinh Thánh cho người nào đó, anh em biết đấy, để có thể tìm những lời và

trích dẫn những câu Kinh Thánh hay nhất, để làm phần thưởng hay một cái gì họ sẽ cho đi như thế, tặng quà, và họ muốn mua nó qua hội thánh. Thế thì hãy để điều đó được trao cho những—cho những—cho những—những chấp sự...và rồi hãy để họ xem nếu điều đó—nếu nó—nếu nó có ở trong ngân quỹ. Hiểu không?

⁷⁷ Và rồi tôi nghĩ rằng nên quan tâm năm câu hỏi về điều đó.

Bây giờ về một câu hỏi kế tiếp, là:

228. Anh Branham, với sự tôn trọng trật tự của hội thánh, chúng tôi đã cố gắng đi theo cách chúng tôi hiểu những nội quy trong sự dâng hiến nhà thờ mới. Và bằng cách làm như vậy, một số người đã giận dữ và rời bỏ nhà thờ. Và một số không muốn nghe những gì chúng tôi nói, đặc biệt là trẻ em. Chúng tôi đã nói chuyện với cha mẹ về con cái của họ, và họ không muốn chăm sóc chúng. Vậy thì, chúng tôi đã hiểu sai không? Hay là, chúng tôi đang làm điều đó trong cách sai trật? Cảm ơn.

Bây giờ, để tôi trả lời điều này như chúng được truyền lại.

Để tôn trọng trật tự của hội thánh, chúng ta cố gắng đi theo cách chúng ta hiểu trong sự dâng hiến nhà thờ mới.

⁷⁸ Vậy thì, điều đó đúng, anh em đang làm đúng. Bây giờ, đây được cho là trách nhiệm của các chấp sự, tôi nghĩ vậy, vì nó đúng ở đây, đó là việc của chấp sự. Đúng thế.

Và bằng cách làm như vậy, chúng ta thường...nhiều người thường nổi giận với chúng ta.

⁷⁹ Họ cũng làm thế với tôi! Họ sẽ làm thế với bất cứ người nào. Hiểu không? Một người mà làm điều đó, thì có điều gì sai với người ấy. Họ sống không đúng với Đức Chúa Trời, vì Thánh Linh của Đấng Christ đầu phục sự giảng dạy của Đấng Christ, nhà của Đấng Christ, luật lệ của Đấng Christ. Hiểu không? Và bất cứ người nào mà...hay phụ nữ nào, hay người nào, trẻ em, mà nổi giận với một chấp sự tin kính mà bảo họ là...và, hay bất cứ phụ huynh nào nổi giận với một chấp sự...Thực ra, chúng ta muốn có mọi người trong hội thánh này mà chúng ta có thể có được; nhưng giá như điều đó chỉ gây rắc rối ở nơi nào khác, đó là một cái gai hay

“một con thỏ trong đồng gỗ,” như chúng ta thường nói. Người đó không đúng.

⁸⁰ Nếu họ bỏ đi, chỉ có một điều duy nhất để làm: hãy để họ đi, và cầu nguyện cho họ. Hiểu không? Rồi có lẽ một số trong các chấp sự đi đến nhà thờ của họ...hay, đôi khi đi đến nhà của họ, và tìm ra lý do tại sao họ bỏ đi, và hỏi họ điều gì là sai. Rồi, và nếu họ...Xem thử có thể anh em làm cho họ hòa thuận lại không. Nếu họ không thể, thì hãy lấy hai hay ba người làm chứng với người đó, để họ có thể hiểu. Thế thì nếu họ không thể hiểu, thì hãy nói trước hội thánh nếu họ là thành viên của hội thánh ở đây. Rồi họ...

⁸¹ Và nếu họ không phải là thuộc viên của hội thánh, thì đương nhiên họ không phải là thuộc viên của hội chúng này, họ nên *làm* theo luật. Đây, họ—họ phải lắng nghe điều lệ ở đây, bởi vì đây là những luật lệ của hội thánh. Đây là những điều chúng ta không muốn làm, những điều mà tôi không thích làm, nhưng đó là những điều mà phải được thi hành. Và tôi đang tự bực lộ: và nói với họ ở đây bằng cuốn băng này, chính tôi đây, họ có thể nghe tôi nói và biết rằng đó là tôi, không phải là các anh em. Anh em đã hỏi *tôi* những vấn đề này, và tôi đang trả lời cho anh em bằng tất cả những gì tôi biết từ Lời của Đức Chúa Trời.

⁸² “Vậy thì, nếu những người kia giận dữ và bỏ đi khỏi anh, Kinh Thánh nói gì về điều đó, Anh Branham?”

⁸³ “Họ đã từ giữa chúng ta mà đi ra bởi vì họ chẳng phải thuộc về chúng ta.” Và thế là xong. “Rời khỏi hội thánh,” đó là những gì họ đã làm. Đúng thế.

Những người khác không muốn lắng nghe những gì chúng tôi nói, đặc biệt là trẻ em.

⁸⁴ Trẻ em phải có bốn phận giữ kỷ luật, họ nên để nó ở nhà. Nhưng thậm chí dù đó là con tôi, những đứa con nhỏ của tôi đến đây bất cứ lúc nào, chúng trở nên mất trật tự, tôi không muốn anh em lôi kéo ra một loạt; Sarah, Rebekah, Joseph, Billy, hay có thể là bất cứ ai khác. Anh em nói với tôi, tôi sẽ thấy điều đó. Nếu chúng không thể cư xử cho phải phép, thì chúng sẽ ra khỏi nhà thờ cho đến khi chúng học biết cư xử cho phải phép. Đây không

phải là đấu trường, đây là nhà của Đức Chúa Trời. Đây không phải là nơi để chơi, trượt băng, và viết những lời ghi chú, cười cợt, và cắt ngang, đây là nhà của Đức Chúa Trời; và được thực hiện một cách tin kính.

⁸⁵ Anh em đến đây để thờ phượng, thậm chí không phải để thăm viếng. Đây không phải là một—đây không phải là một sân chơi ngoài trời, đây không phải là nơi tham quan; đây là nơi được Đức Thánh Linh thăm viếng, hãy lắng nghe những gì Ngài phải nói, đừng nghe những gì người khác nói. Chúng ta không đến đây để thông công với người khác, chúng ta đến đây để thông công với Đấng Christ. Đây là nhà của sự thờ phượng. Và trẻ con phải được cha mẹ dạy dỗ khép mình vào kỷ luật, và nếu chúng...bởi cha mẹ. Hãy để mọi người biết điều đó! Rằng nếu những chấp sự này...Nếu cha mẹ của những đứa trẻ này không chịu nghe những gì các chấp sự nói, thì phụ huynh này nên tự sửa chính mình.

Chúng tôi đã nói chuyện với cha mẹ về con cái họ, và họ không muốn quan tâm đến chúng.

⁸⁶ Nếu họ là thuộc viên của hội thánh này, thì anh em nên lấy hai hay ba người với anh em và mời phụ huynh đó đến phòng họp riêng, vào một trong các văn phòng. Tôi không quan tâm đó là ai, nếu là chính tôi, nếu là Anh Neville, nếu đó là Billy Paul và con trai của cậu ấy, nếu đó là Anh Collins và một trong những đứa con của anh, hay bất cứ ai trong những người còn lại của anh em. Chúng ta...Chúng ta yêu mến lẫn nhau, nhưng chúng ta có bốn phận đối với Chúa và Lời này. Nếu đó là Tiến sĩ, cho... cho dù là ai đi nữa, chúng ta mời đến với nhau và chân thật với nhau. Làm sao Đức Chúa Trời có thể giải quyết với chúng ta, nếu chúng ta không chân thật với nhau? Làm sao chúng ta sẽ chân thật với Ngài được? Hiểu không?

⁸⁷ Đây là một mệnh lệnh, chúng ta phải giữ gìn nhà của Đức Chúa Trời! Và những chấp sự có nhiệm vụ biết cách làm điều đó như thế nào. Anh em hiểu không? Và đó là lý do tại sao tôi đang nói với anh em giờ này, để nắm giữ những sự việc. Và nếu điều này, anh em nói phụ huynh và họ sẽ không nghe điều này, không muốn nghe nó, thì anh em nhờ đến anh em chấp sự khác hay là một trong các ủy viên ban trị sự, hoặc một người có tiếng tốt của

hội thánh này, và mời...phụ huynh đó đến gặp ủy-...Phải có ban chấp sự của anh em, tất cả những chấp sự của anh em họp lại với nhau, nói, “Anh Jones, Anh Henderson, Anh Jackson,” hay có thể là bất cứ ai, đấy, “con cái của họ cư xử không phải phép, chúng tôi đã nói với họ điều đó hai ba lần về con cái họ, và họ không muốn nghe.”

⁸⁸ Thế thì hãy mời Anh Jones, hay là Anh *Bất kể là ai*, và nói, “Anh Jones, chúng tôi mời anh đến đây họp. Chúng tôi yêu mến anh, và chúng tôi...anh là một phần của chúng tôi, anh là người của chúng tôi. Hãy để tôi mở băng ghi âm này cho anh nghe Anh Branham nói gì về điều đó, đấy. Bây giờ, chúng tôi yêu cầu anh bảo những đứa trẻ kia biết cư xử cho phải phép. Hiểu chứ? Nếu chúng không nghe, và anh không thể làm cho chúng cư xử cho phải phép, thì hãy để chúng ở nhà với người nào đó trong khi anh đến nhà thờ cho đến khi chúng học biết cư xử cho phải phép trong nhà của Đức Chúa Trời.” Hiểu không? Nhưng đây là mệnh lệnh, nó phải được thực hiện! Hiểu không?

Bây giờ, câu hỏi khác tiếp theo.

Vậy thì, chúng tôi đã hiểu lầm không?

⁸⁹ Không, thưa anh em. Anh em không hiểu nhầm, điều đó đúng. Tôi đang nói điều đó lần nữa, những luật lệ. Trong quân đội, người ta không hỏi anh em, “Anh sẽ làm điều nào đó chứ?” Nếu ở trong quân đội, anh em bị *buộc phải* làm điều đó. Hiểu không? Và đó là cách phải có trong hội thánh...Tôi bị buộc phải giảng dạy Phúc âm. Tôi bị buộc phải giữ vững lập trường cho điều này bất kể những gì các người khác và các anh em và vân vân nói về Nó, tôi buộc phải làm điều này. Tôi phải làm tổn thương tình cảm và làm nhiều người như bị cắt ra từng mảnh, nhưng nếu tôi...

⁹⁰ Anh em không muốn trở nên giống như Oswald. Hiểu không? Nếu anh em không thể đồng ý với một người nào và các sự việc, và rồi bắt tay và thậm chí có cảm xúc hướng về người đó, thế thì có gì đó sai trật nơi anh em. Nếu tôi không thể đồng ý với một người (cay đắng, từ điều này đến điều khác) mà vẫn nghĩ nhiều đến người đó như—như Đấng Christ, thì có điều gì

sai trật với linh của tôi, tôi không có Thánh Linh của Đấng Christ. Hiểu không?

⁹¹ Nếu người đó nói, “Ồ, Anh Branham, tôi—tôi tin rằng sự giảng dạy của anh thì *thế này, thế kia*.”

⁹² “Được rồi, thưa anh, chúng ta hãy đến với nhau để lý luận, anh và tôi. Chúng ta sẽ tự giải thích điều đó. Chúng ta sẽ xem xét từng chi tiết trong phòng với chính mình, chúng ta sẽ lý giải nó.” Và người đó thật sự làm tôi đau đớn, và tôi phải nói lại điều này với anh ta. Nếu trong lòng tôi không cảm thấy như vậy về anh ta, rằng “anh ta vẫn là anh em của tôi và tôi đang cố gắng giúp đỡ anh ấy,” thì tôi sẽ không bao giờ giúp anh ta, không có cách nào cho tôi giúp anh ta. Nếu tôi không yêu mến anh ta, thì có ích gì qua đó? Hãy bảo với anh ấy, “Việc bắt đầu trước hết, thưa Anh, tôi không yêu mến anh, và hãy để tôi gạt bỏ điều đó ra khỏi lòng tôi ngay tại đây trước khi chúng ta đi vào trong đó, bởi vì tôi không thể giúp anh cho tới khi tôi yêu mến anh.”

⁹³ Và đúng thế, đó là cách tốt nhất. Đây, hãy thực hiện điều đó, anh em đã làm điều đó hoàn toàn đúng, đó là cách nên có. Anh em không hề hiểu lầm điều đó.

Chúng ta đang làm điều đó cách sai lầm à?

⁹⁴ Không, đó là phương cách đúng đắn để thực hiện điều đó. Hãy giữ trật tự! Bởi vì nó luôn luôn...Bây giờ, trẻ em và các bà mẹ, những em bé và những điều khác, chúng—chúng sẽ khóc la, và nếu chúng khóc lâu quá làm gián đoạn bài giảng của mục sư ở trên đó, anh em nên nhớ, anh em là những vệ sĩ của mục sư, anh em là những vệ sĩ Phúc âm của anh ấy. Hiểu không? Và nếu điều đó làm gián đoạn sứ điệp của Chúa, thì anh em là những chấp sự, anh em làm gì? Thật giống như, người nói tiếng lạ, người đó có bốn phạm với Lời, người ấy có bốn phạm với những điều này. Mỗi người trong anh em có bốn phạm gắn bó với một chức vụ, và đó là—và đó thật là những gì chúng ta—chúng ta ở đây phải làm.

⁹⁵ Bây giờ, chúng ta không muốn chờ đợi quá lâu, và tôi biết tôi có cuộc hẹn trong vài phút sắp tới, vì vậy tôi sẽ—tôi sẽ thật cố gắng càng nhanh càng tốt.

229. Anh Branham...

Có ba, hai câu hỏi trên tấm thẻ này ở đây.

Anh Branham, chủ trương lấy tiền dâng trong hội thánh có nên không? Điều này nên thực hiện như thế nào?

⁹⁶ Tôi nghĩ việc lấy tiền dâng của hội chúng trong nhà thờ không nên làm trừ phi làm điều đó vì mục sư của anh em. Và tôi nghĩ nếu một người nào đến vì lòng từ thiện, hay là một điều gì giống như vậy, mà... Hay là một người nào đó ở trong—trong tình cảnh túng thiếu, như một trong những thuộc viên của chúng ta ở đây, hội chúng của chúng ta, ví dụ nếu một trong những anh em của chúng ta, và họ gặp khó khăn; ồ, tôi nghĩ thế thì nên tuyên bố trên bục giảng, và để mục sư làm điều đó, tôi nghĩ đó là bổn phận của ông làm việc ấy; anh em nào đó mà có nhu cầu về điều gì đó, hãy để mục sư đưa ra giữa hội thánh, nếu muốn nhận theo cách đó.

⁹⁷ Nếu một người nào đó có nhu cầu và—và rồi anh em không muốn lấy tiền dâng cho người có nhu cầu đó, thế thì hãy để ban chấp sự họp lại với nhau và đồng ý về một khoản tiền nào đó mà họ muốn cho người này lấy ra từ ngân quỹ. Nhưng nếu lúc đó ngân quỹ rất ít và họ không thể làm gì thêm, thì hãy lấy tiền dâng giữa hội thánh, ồ, để—hãy để...hãy để điều đó được nói ra với ban chấp sự, đưa ra điều lệ với mục sư, và để mục sư yêu cầu cho điều này. Nói, “Bây giờ, tối nay (Anh Jones của chúng ta, anh ấy gặp một—một tai nạn khủng khiếp, nhà anh bị cháy rụi.), và tối nay, là những người tín đồ của Đấng Christ, chúng ta sẽ cùng nhau, mỗi người trong chúng ta hứa về những gì mà chúng ta có thể giúp được Anh Jones có nhà trở lại.” Đấy, hay—hay là bất cứ cái gì. Đấy, chúng ta phải—...chúng ta sẽ làm điều đó. Hãy để điều đó được nói lên ở bục giảng, đó là cách giải quyết điều đó. Và rồi hãy để lời hứa dâng được đưa ra, và rồi đưa nó qua cho thủ quỹ của hội thánh. Và những sự hứa dâng này được trao cho thủ quỹ hội thánh, và đưa cho họ. Và—và người nhận số tiền đó phải có biên lai, bởi vì tôi không biết đó có phải là một phần mười hay không; tôi đoán chính là vì điều gì đó như vậy.

⁹⁸ Bây giờ, nhưng khi có một—một người lạ bước vào, một người lạ bước vào giống như anh ta là...Một người bước vào và

nói, “Ồ, các ông biết gì không? Tôi—tôi—tôi đang đi trên đường và tôi bị nổ lốp xe, và tôi cần một cái lốp mới. Hãy lấy tiền dâng tối nay cho tôi mua một cái lốp mới.” Vậy thì, đừng nên làm điều đó. Không, điều đó không nên làm. Và nếu dường như—nếu dường như là điều xứng đáng, về người nào đó mà anh em biết, thì ban chấp sự có thể họp lại và đề nghị một số tiền nào đó với thủ quỹ để mua một lốp xe hay bất cứ cái gì. Hoặc nếu ngân quỹ của hội thánh quá ít, và điều này được ban chấp sự quyết định rằng những...Mục sư không nên liên quan gì trong việc này, những—những chấp sự có bốn phận phải làm việc này, đây, hay các ban ngành. Và vậy thì nếu điều này...Nếu nó được chấp thuận, thì đưa cho mục sư, mục sư có thể nói hội thánh lấy dâng tiền. Nhưng, để ý, nếu đó là một người lạ, ở trong tình trạng khẩn cấp, một người cần một số tiền nhỏ và anh em cảm thấy đó là trường hợp chính đáng, (bây giờ đây là ý kiến của tôi), nếu đó là trường hợp thật chính đáng và anh em biết đó là vì trường hợp chính đáng...

⁹⁹ Bây giờ, trước tiên, nếu anh em đi lên đó và nhìn vào những cuốn sổ của tôi ở nhà, về những người qua đường và nói, “Tôi là Mục sư A nào đó từ một nhà thờ nào đó—nào đó, và tôi—tôi gặp rắc rối trên đường ở đây, và tôi—tôi cần một bộ lốp xe,” và biết rằng tôi vừa về đến nhà từ một buổi nhóm và đã nhận tiền dâng, hay là điều gì khác giống như thế, tôi đã đưa số tiền ấy cho người đó, hầu như, để đi mua một bộ lốp xe. Và ngẫm lại trong giây phút, không bao giờ có một mục sư như thế, không bao giờ sống một nơi như vậy. Và có mười hay hai mươi ngàn đô-la trên những quyển sổ từ những năm này mà tôi đã cho đi như thế, không hề biết gì về họ ở đâu đến. Rồi thấy, các mục sư khác nói, “Ồ, ông ấy đã làm cho tôi vì *thế này thế nọ và như thế*.”

¹⁰⁰ Vậy thì, hội thánh không có trách nhiệm, chỉ vì chuyện riêng của họ. Đúng thế. Chuyện riêng của họ, và họ phải chịu trách nhiệm.

¹⁰¹ Nhưng nếu đó là trường hợp dường như xứng đáng, và thế thì nếu anh em, ban, nếu anh em trong ban trị sự có thể nói, “Ồ, nào hãy đợi một chút. Người này, anh ta kia *kia*, xe hơi anh ta bị nổ lốp ở đó, đây là, đúng là đã xảy ra, và *đây*. Nhưng anh ta không

phải ở trong hội chúng của chúng ta, đấy, nhưng là thế.” Thế thì nếu họ muốn làm như vậy, và nói điều gì đặc biệt về người ngoài hội chúng đó...

¹⁰² Không phải người của chúng ta, vậy thì, đấy, người đó không phải là người của chúng ta, dân sự của chúng ta đưa lên ngay ở đây giữa chính—chính những người của họ ở đây, những anh em của họ ở đây, đấy.

¹⁰³ Nhưng nếu đó là người nào đó ở bên ngoài, và người đó nói mình đói hay...và người nào đó nói họ cần tui và cần sự giúp đỡ, thì điều đó tùy thuộc vào anh em, nhưng tôi đang nói về việc hội thánh. Và thế thì nếu những người trong hội thánh được *yêu cầu* dâng hiến, thì...

¹⁰⁴ Bây giờ, nếu có một nhà truyền giáo, dĩ nhiên, đang giảng dạy ở đây, thế thì anh em lấy...anh em...điều đó được hiểu trước khi anh ấy đến, anh em biết đấy, để anh em sẽ đưa anh ấy số tiền dâng, hay trả lương cho anh ấy, hay bất cứ điều gì anh ấy muốn làm.

¹⁰⁵ Nhưng thế thì nếu người này ở đây, và đó là một trường hợp chính đáng, và mục sư...và ban chấp sự muốn đồng ý và nói với mục sư về điều đó, thì hãy để mục sư nói, “Một người nào đó—nào đó đang ngồi ở đây, chúng ta không biết người ấy, người đó đến và anh ta cầu xin chúng ta...anh ấy nói con cái của anh đang đói. Chúng ta không có thì giờ...chúng ta không có thì giờ để điều tra lời—lời—lời—lời—lời thỉnh cầu đó.” Hiểu không?

¹⁰⁶ Nếu có điều gì như thế, thì chúng ta—chúng ta...Nếu có điều gì giữa chính chúng ta, những chấp sự của—của chính chúng ta đi điều tra những điều thỉnh cầu đó. Hiểu không? Và rồi nếu nó xứng đáng, thì làm điều đó. Nếu nó không đáng, thì đừng làm, không phải làm. Nhưng bây giờ nếu đó là một người ở đây, anh—anh em để mục sư nói, “Bây giờ, ban trị sự đã bảo tôi họ không biết người này. Nhưng người này đang ngồi ở đây, ông ấy nói tên ông ấy là Jim Jones,” hay có thể bất kể là gì, “và ông ấy đang ngồi ngay ở đây. Mời ông đứng lên, Ông Jones? Vậy thì, Ông Jones, vào cuối buổi nhóm, ông đứng ngay phía cửa sau ở đó, khi anh em đi ra. Và nếu người nào cảm thấy trong lòng mình, hay bất cứ điều

gì mà anh em muốn làm cho người này, hãy đưa cho ông ấy khi anh em đi ra.” Anh em hiểu điều đó, lúc này không?

¹⁰⁷ Anh em đã thực hiện điều đó cho hội thánh của mình không? Đối với những ai nghe qua băng ghi âm...Và một trong những người nhà của...Anh Collins đã bỏ lỡ điều đó trên băng ghi âm của mình. Tôi muốn sắp đặt lại điều trích dẫn đó nếu...bởi vì anh ấy là một trong những chấp sự.

¹⁰⁸ Nếu—nếu có người nào, một người bước vào mà anh em... và ở trong tình trạng khẩn cấp và người đó muốn có sự giúp đỡ từ hội thánh, hãy để ủy viên ban trị sự hay các chấp sự họp bàn với nhau, và để...họp bàn với nhau, và quyết định điều này, và rồi nói với mục sư rằng điều đó có thể được thực hiện như thế này. Hãy để họ...Hãy để mục sư nói rằng “Người nào đó này,” gọi tên ông ta, “chúng ta không biết ông ta. Và chủ trương của chúng ta ở đây là điều tra trước khi chúng ta lấy tiền dâng, và, điều đó, thuộc về hội thánh của chúng ta. Nhưng người này ở đây, ông ấy nói mình bị phá sản, ông ấy ở trong tình trạng khẩn cấp, con cái của ông bị đau, ông ấy, cố gắng chạy chữa thuốc men cho chúng,” hay có thể là bất cứ điều gì như vậy, tình trạng khẩn cấp. “Bây giờ, ông ấy đang đứng ngay đây, Mời ông đứng lên, thưa ông?” Đấy, và để ông ấy đứng lên. Và nói, “Bây giờ mọi người đều biết...thấy ông ấy là ai rồi. Vậy thì, lúc chấm dứt buổi nhóm này người này sẽ đứng ở cửa trước, và mọi người đi ra, mà cảm thấy rằng anh chị em muốn góp phần vào việc này, anh chị em cứ tự nhiên; chúng tôi chỉ thông báo điều đó trong hội thánh.” Anh em không phê chuẩn việc đó, anh em chỉ thông báo nó thôi. Đấy, đó là lòng hiếu khách đối với người lạ. Hiểu không? Hiểu lúc này chứ? Được rồi.

¹⁰⁹ Tôi nghĩ vấn đề đó đã được giải quyết.

230. Còn về những cuốn băng thì thế nào? Bây giờ. Như... Những cuốn băng thì thế nào? Nó có một dấu hỏi. Vì, nhiều người viết thư đến văn phòng và trách mắng anh em về hoạt động của những cuốn băng. Cũng có những hội thánh khác quanh đây đang bán những cuốn băng đó, nếu Ông Maguire phải trả tiền bản quyền cho chúng.

¹¹⁰ Được rồi. Những cuốn băng này là do một hợp đồng. Và nếu tôi...Tôi không biết thật chính xác khi nào thì hết hợp đồng, ngoài những người trong ban trị sự, điều này tùy thuộc ở ban trị sự; không phải những chấp sự, các ủy viên trị sự; không phải mục sư, mà là các ủy viên trị sự. Các ủy viên trị sự, rất thường, họ—họ thường ký hợp đồng, theo như tôi hiểu. Và nếu điều này—điều này sai, thì ban trị sự sửa. Những người trong ban trị sự đã ký hợp đồng với người mà đang làm những cuốn băng ghi âm, và những cuốn băng có là bởi sự cho phép.

¹¹¹ Không ai khác có thể thực hiện những cuốn băng trừ phi nó được phép bởi người có bản quyền, và chúng không thể được bán trừ phi được cho phép bởi người mà có bản quyền, bởi vì đó là luật, đấy, để người giữ bản quyền giữ nó. Hiểu không? Và nếu người—...người mà giữ bản quyền muốn để một ông A nào đó làm những cuốn băng, điều đó tùy thuộc người ấy. Nếu người ấy muốn để mọi người thực hiện những cuốn băng, điều đó tùy người ấy; nếu người ấy muốn mọi người bán những cuốn băng, điều đó tùy thuộc vào người giữ bản quyền. Người ấy nên có một—một lời ghi chú ngắn được viết ra đã ký từ người giữ bản quyền, để thực hiện và bán những băng ghi âm, bởi vì thế thì người ấy làm hoàn toàn hợp pháp. Vì nếu không, người đó, có bản quyền về điều đó...Anh em có trách nhiệm pháp lý, chính anh em, với một...(Nếu có một—một người gian lận muốn gây rắc rối nào đó, anh ta có thể thật sự làm điều đó.) anh em xem xét kỹ lưỡng bên nhận quyền đó, vì đó đúng y như bản quyền, anh em thấy đó, giống như vậy. Anh em không được phép làm điều đó; cho nên thật tốt để làm thế.

¹¹² Vì vậy nếu nhiều người đang thực hiện những cuốn băng ghi âm, có lẽ họ có một sự đồng ý từ Ông Maguire là người—người có...người—người lấy tiền bản quyền về những băng ghi âm. Còn bây giờ...và tôi không biết về điều đó, vì tôi không ở đây luôn với anh em để biết những người này là ai, và ai là người có liên quan đến. Tôi cho rằng Ông Maguire vẫn có chủ quyền, bởi vì ở ngoài đó, tôi ở California hay Arizona, nơi tôi đang cư ngụ, tôi hiểu người ta vẫn đang mua những cuốn băng từ California. Anh Sothmann, cha vợ của Ông Maguire, là anh em của chúng

ta ở trong hội thánh này. Tôi nghĩ rằng Ông Maguire vẫn có chủ quyền, bản—bản quyền về băng ghi âm.

¹¹³ Và bây giờ, đã có những sự phàn nàn về việc thực hiện những cuốn băng này. Vậy thì, khi có sự phàn nàn về bất cứ điều gì với tài chánh của hội thánh này, thì ban trị sự có trách nhiệm phải làm rõ điều đó. Hiểu không? Không nên có, bằng bất cứ cách nào, bất cứ việc gì.

Vậy thì anh em thấy ở đây, được viết trên cái thiệp này ở đây, rằng:

Họ đang viết gởi tới văn phòng và trách móc anh.

¹¹⁴ Thành thật mà nói, tôi đã nhận được nhiều lá thư nói về điều này, và muốn biết tại sao họ không thể có được những cuốn băng của mình. Vậy thì anh em biết hợp đồng của anh em với người có bản quyền, như tôi hiểu...Những cuốn băng ghi âm, tôi—tôi muốn không liên quan gì với chúng, chính tôi, nếu bất cứ người nào có thể sử dụng băng ghi âm để xúc tiến Phúc âm, thì “A-men!”

¹¹⁵ Nhưng, trước tiên, Anh Roberson và họ bắt đầu thực hiện những cuốn băng, Anh Beeler và nhiều người khác bắt đầu thực hiện chúng; và rồi hai chàng trai, Anh Mercier và Anh Goad, thực hiện chúng trong nhiều năm; và, dĩ nhiên, khi mỗi người trong những người đó đã thực hiện chúng, đã có sự phàn nàn từ mọi người. Nhưng, dường như ở đây trẻ hơn, đã có một sự phàn nàn rất lớn về việc không nhận được những cuốn băng của họ. Nhiều người đã gọi điện cho tôi từ khắp đất nước. Và rồi có lời phàn nàn khác, là, những cuốn băng bị lặp lại mà sẽ nghe một điều gì đó một phút, và nghe lại điều khác ở trên, cái gì nữa vào đó, và rồi họ thậm chí không thể hiểu chúng nói gì.

¹¹⁶ Vậy thì, những người này trả tiền để mua những cuốn băng ghi âm này nên có được một cuốn băng ghi âm đích thực. Tôi không quan tâm họ phải làm gì để có những cuốn băng ấy, chúng ta muốn thấy những khách hàng và anh em của chúng ta (mà họ là khách hàng và anh em của chúng ta, vân vân), họ phải có một cuốn băng “Chất lượng hàng đầu”. Vậy thì, quý vị trong ban trị

sự thấy điều đó, để những người này được thỏa mãn. Nếu không, phải trả tiền lại cho họ ngay lập tức.

¹¹⁷ Và người nào đó đã gọi điện cho tôi, và nói họ đã chờ đợi nhiều tháng để có các băng ghi âm. Vậy thì, tôi không biết Anh Maguire có chiều hướng về vấn đề này như thế nào. Tôi—tôi không biết về điều đó, vì tôi không biết gì về điều đó. Và tôi... Không phải là việc của tôi biết gì về điều đó, đó là việc của anh ấy với họ và những ủy viên ban trị sự. Và tôi không cố xen vào, nhưng tôi chỉ nói với anh em về luật của nó. Hiểu không? Luật của nó là những cuốn băng này, từ lúc họ gửi chúng đi, những cuốn băng trên đường tới tay họ có thể trong một ngày, hay ba, hoặc bốn, hay năm ngày; sau khi họ đặt mua những băng ghi âm, nó phải ở trong bưu kiện nếu không sự cho phép có thể bị hủy bỏ bất cứ lúc nào khi những điều lệ này không được chấp hành. Hiểu không?

¹¹⁸ Lúc này, và cứ sáu tháng hay một năm, việc này phải được làm mới lại, hợp đồng này phải được làm mới lại. Anh em được cho là hợp lại vào kỳ hạn *rõ ràng* để bàn về sự cho phép ghi âm này chỉ định rằng anh em phải hợp. Và rồi phải có trách nhiệm với điều đó, đó là, những người khác có trách nhiệm bầu lại vào lúc đó, và anh em có bốn phạm thông báo cho người khác biết là những ai có yêu cầu về băng ghi âm, và thu tiền theo sự thỏa thuận của họ và ghi lại và bàn kỹ với nhau.

¹¹⁹ Vậy thì, những điều lệ này phải được thực hiện! Hiểu không? Và nó phải được thực hiện đúng, bởi vì đang có sự phàn nàn về nó. Người ta phàn nàn với Leo và Gene, họ đã phàn nàn với mọi người, họ than phiền với Anh Maguire, và sẽ phàn nàn với người nào khác, nhưng chúng ta hãy tìm xem họ đang than phiền về điều gì.

¹²⁰ Bây giờ, nhưng khi những cuốn băng bắt đầu chất đống, đống hộp, hàng tá lá thư đổ vào, và họ...Đấy, nó không đổ lại trên những người thực hiện cuốn băng, mà nó lại đổ trên tôi. Họ luôn luôn trách móc tôi về những cuốn băng. Vậy thì, bốn phạm của tôi như một Cơ-đốc nhân để thấy rằng người ta mua những gì mà họ trả tiền cho, và tôi muốn anh em trong ban trị sự thấy rằng họ mua nó. Nếu họ phải chịu phí tổn nhiều hơn, để

có một cuốn băng tốt hơn, hãy mua một cái máy tốt hơn, chúng ta muốn người nào đó thực hiện cuốn băng phải làm nó tốt. Đó là lợi ích của chúng ta. Cuốn băng phải được làm thật tốt! Và khách hàng phải được thỏa mãn, nếu không thì ngưng toàn bộ việc thu băng này, chúng ta không muốn có những cuốn băng ghi âm, cứ để người nào muốn làm thì làm. Nhưng nếu họ định đòi phí tổn cho chúng, hãy để họ thấy rằng họ đã có được những gì mà họ đã trả cho, bởi vì đó là Cơ-đốc giáo. Điều đó không hơn gì làm...

121 Và khi họ đến đây lắng nghe Phúc âm, tôi muốn cho họ điều tốt nhất mà tôi biết cách để cho họ, đây, và khi họ đến đây tôi muốn anh em thấy rằng mọi người và mọi việc đang được xúc tiến. Đó là lý do tôi đang nói với anh em chấp sự, ủy viên trị sự, và mục sư, ở đây tối nay, rằng anh em phải thực hiện điều này chú ý từng li từng tí, bởi vì người ta đang đến đây để tìm kiếm Đức Chúa Trời, và chúng ta phải thi hành điều này trong trật tự.

122 Và những cuốn băng này cũng phải đặt vào đúng vị trí. Nếu họ phải chịu nhiều phí tổn hơn, nếu họ đã có những cuốn băng hạng nhì đang chạy, thì hãy mua những cuốn băng tốt hơn. Nếu họ phải chi phí nhiều hơn cho chúng, chịu phí tổn nhiều hơn, hãy để họ nhận được những gì xứng đáng với sự phí tổn của họ.

123 Tôi không quan tâm đến tiền bản quyền một chút nào, ngay cả một xu, và đền tạm cũng không; tôi không muốn anh em như thế. Đừng quan tâm đến điều đó, về—về tiền bản quyền. Nếu họ sẽ trả một số, tôi nghĩ anh em ắt phải lấy một ít tiền bản quyền vì những cuốn băng được thực hiện ở đây. Tôi nghĩ đó là điều gì đó họ đã nói, Anh Miller, và họ, về luật, chúng ta đã có, nhận một số tiền bản quyền nào đó hay đại loại như vậy. Điều đó tùy thuộc tất cả anh em thấy với việc đó. Tôi thì không, không có liên quan gì với—với những gì mà đã được sắp đặt với nhau; hết thấy anh em quan tâm đến điều đó. Tôi không thể trông coi tất cả điều đó, tôi chỉ nói với anh em cách nó nên làm và phải được chỉ đạo. Điều đó...Anh em hiểu, tôi đã nói “phải được chỉ đạo.” Vì vậy chúng ta muốn điều này được thi hành ngay.

124 Và nếu họ phải có một cái máy tốt hơn để làm điều này, thì hãy mua cái máy tốt hơn. Nếu nó phải là...Vậy thì, tôi đã nói với

họ, tôi nói, “Mỗi buổi-...sứ mệnh mà tôi phải đi vào cánh đồng truyền giáo, trước khi tôi đi, tôi sẽ thông báo cho anh em những bài giảng gì tôi sẽ giảng ra ở đó, điều gì đó mà tôi đã chuẩn bị rồi...” Và tôi đã hứa với tất cả anh em, việc mà tôi sẽ lấy lại cuốn băng tối Chúa nhật, rằng “Trước khi tôi giảng một sứ điệp mới nào, nó sẽ đến từ đền tạm này trước tiên, bởi vì dường như chúng được ghi âm tốt hơn.” Anh em nhớ điều đó không? Rồi khi tôi đến đây, giảng sứ điệp của tôi, thì đi trở lại và thông báo trước cho những người làm băng ghi âm những buổi nhóm nào. Họ hỏi tôi, “Những buổi nào? Anh định giảng gì?” Tôi trả lời, “tối nay tôi sẽ đi với *người nào đó*, tối nay, giảng đề tài *gì đó*,” để họ có thể thực hiện và sẵn sàng phục vụ những người muốn mua băng ngay tại đó; nhận được nó ngay, một cuốn băng tốt hơn mà họ có trong buổi nhóm, vì nó được thực hiện ngay tại đây ở đền tạm này là nơi có âm thanh tốt. Hiểu không?

¹²⁵ Bây giờ, bây giờ đi vào việc truyền bá phúc âm vĩ đại này, là những gì tôi đang thực hiện bây giờ ở hải ngoại và mọi thứ, tôi không thể hứa điều đó, anh em biết đấy, tôi không thể hứa tôi sẽ giảng sứ điệp trước tiên của tôi ở đây. Bởi vì khi anh em giảng, giảng lại những sứ điệp, anh em phải có một điều gì đó mà...Nó trở nên nhàm chán với anh em, và nó phải được giới hạn để người nghe không cảm thấy cũ rích. Anh em phải làm một cái gì khác hẳn, anh em thấy, và mang đến y nguyên như Sứ điệp ở *tại đó*. Nhưng để cho họ đặt máy ngay trong phạm vi, hay là bất cứ cái gì, để có được những cuốn băng này một cách hoàn hảo.

¹²⁶ Và để thực hiện một cuốn băng hoàn hảo, mỗi cuốn băng ghi âm được nghe lại và kiểm tra lại trước khi đưa ra, nếu không thì ngưng toàn bộ công việc; thậm chí đừng làm gì, hãy để mỗi người ai muốn ghi âm thì ghi cho mình. Hiểu không? Nhưng hãy làm cho việc ghi âm được thực hiện tốt, đấy, để sự than phiền này sẽ chấm dứt. Chúng ta không muốn có một sự phiền trách chút nào. Nếu có một sự phàn nàn, chúng ta hãy để ý đến, rồi giải quyết nó ngay.

¹²⁷ Bây giờ, tôi sẽ đi thật nhanh như có thể được. Billy đã có hai câu hỏi nữa ở đây, hay là ba câu, rồi chúng ta sẽ xong.

231. Mức độ nào, thưa Anh Branham, một chấp sự có thể hay là nên giữ trật tự trong hội thánh mức độ nào? Chúng tôi nên giữ trật tự hay chờ cho đến khi Anh Neville bảo chúng tôi nên làm gì không?

¹²⁸ Đó không phải là việc của Anh Neville, đó là việc của anh em. Anh em hiểu không? Anh em không bảo Anh Neville giảng gì, giảng như thế nào. Đây, đó là công việc của anh em, anh em chấp sự, anh em có trách nhiệm làm điều đó. Anh em trông coi điều đó. Anh Neville không có liên quan gì tới việc đó, đó là việc của anh em. Hiểu không?

¹²⁹ Bây giờ, nếu một nhân viên an ninh ra khỏi đây đi ngoài đường phố và anh ta thấy một người đang lấy trộm đồ ra khỏi phía sau một chiếc xe hơi, người đó có nên gọi thị trưởng và nói, “Này, ngài Thị trưởng, thưa Ngài, thưa ngài, tôi đang làm việc cho ngài trong lực lượng an ninh ở đây; này, tôi thấy một người trên phố ở đây, anh—anh ta đang ăn trộm một số lốp xe tối qua; bây giờ, tôi thật sự không biết, ý kiến của ngài thế nào?” Hừ! Hiểu không? Đây, điều đó sẽ không hợp lý. Có nên như thế không? Không, thưa quý vị. Nếu người đó làm điều gì sai trái, hãy bắt giữ anh ta ngay.

¹³⁰ Và nếu một người làm chuyện gì sai trái trong nhà thờ ở đây, hay bất cứ ai, hãy giữ họ lại ngay, và nói chuyện với họ. Đừng kiêu ngạo; nhưng nếu họ không chịu nghe, hãy nói trong cách mà họ hiểu anh em đang nói gì. Hiểu không? Đây, giống như anh em bảo một đứa trẻ, nói, “Hãy đi lui lại đằng kia,” mà nó không nghe lời. Các chấp sự, hãy sử dụng chức vụ của mình! Đặt...Đó là bốn chấp sự trong anh em, hai người ở phía trước và hai người giữ ở phía sau, và một số người ở những góc nhà thờ hay nơi nào đó như thế. Và hãy quan sát thật kỹ, kéo những người quấy rối và mọi thứ khác đến như thế này, anh em thấy đó. Và anh em đặt trong tình thế như người lính canh, anh em làm nhiệm vụ và ở lại đó, đó là chỗ ngồi của anh em; hay là đứng ngay bên tường và nhìn xem mọi người bước vào.

¹³¹ Một chấp sự trông coi nhà của Đức Chúa Trời. Người nào đó bước vào, hãy nói chuyện với họ; ở đó để chào mừng họ, bắt tay họ. Đó là, anh em là cảnh sát, “Để chúng tôi chỉ cho anh phòng

vệ sinh nhé?” hay là “Anh chị ngồi nhé?” “Anh chị cần quyền bài hát hay cái gì không?” hay “Bây giờ chúng tôi muốn anh em được vui thích ở đây, và—và cầu nguyện, và—và chúng tôi rất vui vì sự có mặt của anh em ở đây với chúng tôi tối nay.” Hãy hướng dẫn họ ngồi xuống một chỗ, và nói, “Anh thích ngồi gần hơn không hay là mời anh em ngồi phía sau ở đây?” hoặc là bất cứ ở đâu nữa. Đó là lòng hiếu khách.

¹³² Một người giữ trật tự (hay một chấp sự) là một nhân viên an ninh đối với quân đội, cư xử lịch sự, nhưng có thẩm quyền. Hiểu không? Anh em biết một nhân viên an ninh là gì, là thậm chí, nếu người đó thực hiện các quyền lợi của mình, tôi nghĩ người ấy thực giống một mục sư tuyên úy. Anh em hiểu không? Ấy là phép lịch sự và mọi thứ, tuy nhiên người đó có thẩm quyền. Đấy, anh em phải lưu ý đến anh ta. Đấy, anh ta đặt...Những lính mới này đi ra ngoài và uống say, ôi dào, người đó phải đưa họ vào vị trí của họ. Và người chấp sự cũng đưa họ vào vị trí của họ.

¹³³ Bây giờ, nên nhớ, chấp sự là một nhân viên an ninh, và một chức vụ chấp sự thì thật sự nghiêm khắc hơn bất cứ chức vụ nào khác trong hội thánh. Tôi không biết có chức vụ nào nghiêm ngặt hơn chức vụ chấp sự. Đúng thế, bởi vì người đó có một—người đó có một công việc đích thực, và người ấy là người của Đức Chúa Trời. Người ấy là người của Đức Chúa Trời thậm chí như mục sư là người của Đức Chúa Trời. Người đó, chắc chắn là vậy. Chấp sự là tôi tớ của Đức Chúa Trời.

¹³⁴ Bây giờ đến các ủy viên trị sự, một điều duy nhất, họ được Chúa giao trách nhiệm trông coi tài chính và chăm lo về điều đó, những thứ mà hoạt động như thế. Tôi đã nói với anh em về những cuốn băng ghi âm, và—và những việc khác ở đây tiếp diễn, về việc xây dựng và sửa chữa, gánh vác công việc tài chính và mọi việc, đó là—đó là những gì ủy viên trị sự phải làm: cơ sở vật chất, tài chính và mọi thứ khác. Các chấp sự không phải làm việc đó. Và ủy viên trị sự cũng không—ủy viên trị sự cũng không làm công việc của chức vụ chấp sự.

¹³⁵ Bây giờ, nếu các chấp sự muốn yêu cầu ban trị sự giúp đỡ về việc gì, hay là—hay là ban trị sự muốn yêu cầu ban chấp sự làm

điều gì, thì hai bên cùng làm việc với nhau...Nhưng đó là trách nhiệm của anh em, là lựa chọn ra. Hiểu không? Được rồi.

¹³⁶ Bây giờ, không, đừng hỏi Anh Neville. Nếu Anh Neville yêu cầu anh em làm điều gì, thì đó là—đó là mục sư của anh em, với sự nhả nhận và tình yêu thương cùng mọi sự...Nếu anh ấy nói, “Anh Collins, Anh Hickerson, Anh Tony, hay là người nào đó, anh em có thấy gì sai ở trong góc phía sau đó không?” Ở vai trò trách nhiệm như thế, anh em biết đấy, như là một người chân thật của Đức Chúa Trời.

¹³⁷ Nên nhớ, anh em không đang làm việc cho Đền tạm Branham, anh em cũng không làm việc cho Anh Neville hay là tôi, anh em đang làm việc cho Jêsus Christ. Hiểu không? Anh em...Đó là Đấng anh em phải hầu việc...Và Ngài—Ngài đánh giá cao lòng trung tín của anh em đối với Ngài cũng như đối với mục sư hay là với bất cứ người nào khác, Ngài trông mong sự trung thành của anh em! Và chúng ta muốn bày tỏ lòng trung thành của chúng ta.

¹³⁸ Bây giờ, thỉnh thoảng điều đó trở nên khó khăn. Thật khó cho tôi thấy một mục sư đang ngồi đó mà tôi yêu mến hết lòng, tôi thật sự phải nói với ông ấy; đấy, nhưng trong cách yêu thương, tôi đã đưa tay ra giúp đỡ ông ấy. Tuy nhiên, đấy, và họ đến nói với tôi và nói, “Anh Branham à, anh thật là một người tuyệt vời, tại sao anh không thể thỏa hiệp một chút về phép báp-tem đó, và về vấn đề *này, kia, và nọ*, và sự bảo đảm đó, và dòng giống con rắn?”

¹³⁹ Tôi nói, “Thưa anh, tôi yêu mến anh, nhưng bây giờ chúng ta hãy lấy...cứ lấy lời Kinh Thánh và xem ai đúng ai sai.” Đấy, tôi phải có đủ khả năng...

¹⁴⁰ “Ồ, này, Anh Branham, tôi nói cho anh biết, anh sai hết rồi.” Thấy đó, anh ta nổi khùng.

¹⁴¹ “Ồ,” tôi nói, “ồ, có lẽ tôi sai. Thế thì, nếu tôi sai, chắc chắn (và anh em nói cho tôi biết, anh em là...anh em biết tôi sai ở đâu), thế thì anh hãy chỉ cho biết tôi sai chỗ nào.” Tôi muốn biết điều đó, đấy.

¹⁴² Giống như thế, “Này, anh không việc gì phải bảo đưa trẻ đó ngồi xuống.” Vậy thì, chấp sự là người—người trông coi nhà của Chúa. Hiểu không? Bấy giờ nếu anh em...Người ấy coi sóc nhà của Chúa và giữ trật tự hội thánh. Đó là những gì Kinh Thánh nói, và nếu anh em có bất cứ việc gì khác mà một chấp sự nên làm, anh em hãy đến nói với tôi. Đây, việc giống như vậy, nhưng đó—đó là trách nhiệm của anh em đối với công việc đó, vâng, hãy trở lại.

¹⁴³ Và anh em không nên hỏi người nào, đó là—đó là bốn phận của anh em. Anh Neville không hỏi người nào, hội thánh không phải hỏi...Tôi muốn nói, những—những—những người trong ban trị sự không phải đi hỏi Anh Neville nếu—nếu người ấy muốn lợp mái nhà cho đền tạm. Hiểu không? Không, không, đó không phải là việc của Anh Neville, không liên quan với tôi, đó là với anh em. Các chấp sự không phải...

¹⁴⁴ Cũng giống vậy với mục sư. “Ông định giảng gì? Tôi không muốn ông làm điều này.” Họ không việc gì phải nói thế, ông ấy ở dưới sự điều khiển của Đức Chúa Trời, đây, mục sư của họ. Và rồi nếu—nếu—nếu...Anh Neville, anh ấy giảng một sứ điệp mà Chúa ban cho chúng ta, và hết thảy chúng ta ở với nhau trong điều này. Và nếu tôi nói với Anh Neville điều gì sai, thì Chúa bắt tôi phải chịu trách nhiệm về điều đó. Đúng thế. Hiểu không? Vì vậy Đức Chúa Trời là Ông Chủ của hết thảy mọi sự. Hiểu không? Và chúng ta chỉ đang làm việc như những đại sứ của Ngài, anh em thấy đó, trong những chức vụ này ở đây.

232. Xin vui lòng...

Câu hỏi kế tiếp, và thế thì tôi nghĩ chúng ta còn một câu nữa, và rồi chúng ta—chúng ta sẽ nghĩ.

Xin vui lòng giải thích cách mà những ân tứ nói tiếng lạ hoạt động trong hội thánh chúng ta. Tôi đã giải thích điều đó rồi. Khi nào thì hội thánh có thể đưa vào trật tự như...hay là những ân tứ nói tiếng lạ được hoạt động ở đâu? Chúng ta vừa giảng giải điều đó.

233. **Thật sự có bao nhiêu c-h-r-i-s-t-m-a...** Anh có thể thấy chữ đó là gì không? [Anh Billy Paul trả lời, “**Những nhạc**

cụ.”—Bt.] Ô. Những nhạc cụ. Chúng ta có bao nhiêu nhạc cụ trong nhà thờ ngoài đàn organ và đàn piano?

¹⁴⁵ Ô, nó tùy thuộc vào nếu anh em có một ban nhạc dây không hay bất kể cái gì anh em có, anh em thấy đấy. Tôi không biết anh em đang có những gì, điều này có ý nghĩa gì, tôi không hiểu nó. Nhưng đàn organ và đàn piano là tài sản của hội thánh. Vậy thì, nếu người hướng dẫn hát để ý có những kèn trôm-pet và kèn coóc-nê và đại loại như vậy, và người nào đó đến trong nhà thờ và họ chơi những nhạc cụ này... Và họ ở trong một ban nhạc, và—và rồi, dĩ nhiên, rồi điều đó là dành cho các vị trong ban trị sự của anh em, đưa điều đó lên với các ủy viên trị sự và xem thử họ có tiền để mua những dụng cụ âm nhạc và vân vân không, hay là bất cứ cái gì khác như thế. Tôi đoán đó là những gì họ muốn hỏi.

¹⁴⁶ Nhưng nếu họ đã có nhạc cụ riêng của mình, thật tuyệt. Nếu họ không có nhạc cụ riêng của mình, và họ là một thành viên của ban nhạc ở đây, không chỉ là một người điều khiển ở đây và chơi thỉnh thoảng, rồi chạy ra ngoài như thế, nó phải là một ban nhạc trong hội thánh. Hội thánh sẽ không mua một—một—một cây kèn cho một người chơi ở đây và tối mai thì ở nơi nào khác, và ở nơi nào khác, chỉ thỉnh thoảng ghé đến và chơi một chút. Không, thưa quý vị. Phải là một ban nhạc ở ngay đây, một ban nhạc được tổ chức có nhạc—nhạc trưởng, và rồi hội thánh, nói chuyện với họ về việc mua những dụng cụ âm nhạc.

234. Xin vui lòng giải thích chính xác làm thế nào chúng ta... làm thế nào những chấp sự chúng ta có thể giữ mọi người thật sự ở trong đền thánh trước hoặc sau...Xin vui lòng giải thích. [Anh Billy Paul đọc câu hỏi, “Làm thế nào các chấp sự giữ mọi người im lặng trong đền thánh trước và sau buổi nhóm?”—Bt.] Ô, được rồi.

¹⁴⁷ Tôi muốn đề nghị điều này, thưa các anh em. Bây giờ, có một điều quan trọng. Ước mong chúng ta có nhiều thời giờ hơn để tổ nó ra, vì nó là—nó là...nó—nó có ý nghĩa nào đó với chúng ta, đấy. Bây giờ, hội thánh không phải là một...

¹⁴⁸ Nếu anh em muốn...Nếu như anh em muốn cho chạy hết những cuốn băng ghi âm này đêm nào đó và cho nghe trước giờ

nhóm, để mọi người sẽ hiểu điều đó, hãy làm thử đi; chỉ phần này của cuốn băng nhưng không nhiều hơn, chỉ phần này. Bất cứ phần nào của băng này mà anh em muốn cho nghe vì một điều gì đó, cứ cho băng chạy cho đến khi anh em tìm được phần đó, và rồi cho mọi người nghe nó. Đây, bởi vì đó là những vấn đề.

¹⁴⁹ Bây giờ, các chấp sự của hội thánh, và như tôi—như tôi đã nói, là người giữ trật tự của hội thánh. Nhưng nhà thờ không phải là nhà hội họp chung cho—cho sự thông công và tình bạn và sự vui đùa. Nhà thờ là nơi thiêng liêng của Đức Chúa Trời! Chúng ta đến đây...Bây giờ, nếu tôi muốn họp lại với nhau, hãy để tôi đến nhà của anh em, hay là anh em đến nhà của tôi, hoặc anh em đến nhà lẫn nhau và họp với nhau. Nhưng thật sự vui đùa qua nhà thờ, và nói chuyện và các thứ giống như thế, điều đó không đúng, thưa anh em; chúng ta đến đây, chúng ta phải gạt bỏ mọi sự ra khỏi tâm trí. Nếu chúng ta muốn đến đây...

¹⁵⁰ Hãy nhìn lại cách chúng ta thường làm cách đây vài năm. Chị Gertie là người chơi dương cầm. Khi tôi hầu việc ở đây, tôi—tôi đã phải vừa là mục sư, vừa là chấp sự, ủy viên trị sự, mọi thứ khác cùng một lúc đó, đây, nhưng tôi—tôi phải làm điều đó. Bây giờ anh em không phải làm cách đó, đây, bởi vì anh em có những người thực hiện điều này. Nhưng khi đó...tôi đã có những người chỉ chỗ ngồi, Anh Seward và tất cả những người khác đứng ở ngoài cửa ra vào. Họ có những cuốn sách chất đồng xung quanh cửa ra vào đó, họ ngồi trong một cái ghế, hay là cái gì đó, cái gì khác. Và rồi người nào đó bước vào, anh em chỉ cho họ nơi treo áo khoác hay là giúp họ có chỗ ngồi, cho họ một cuốn sách bài hát và mời họ “ở trong sự cầu nguyện.” Và rồi mọi người ngồi vào chỗ của mình và im lặng cầu nguyện cho đến giờ bắt đầu buổi nhóm. Hiểu không? Và rồi đến giờ bắt đầu, Chị Gertie, người chơi dương cầm, đứng lên tại đó và bắt đầu chơi nhạc trước...khi mọi người đang—đang đến với nhau.

¹⁵¹ Tôi muốn đề nghị người chơi đàn organ của anh em đứng lên ở đó chơi bản nhạc thật hay. Nếu cô ấy không thể có mặt ở đây, thì hãy mở băng ghi âm và nghe, hay là điều gì khác. Và tiếp tục hát, những bài thật êm dịu thiêng liêng. Vì vậy...Và yêu cầu mọi người...Và nếu mọi người cứ nói chuyện và tiếp tục như thế, hãy

để một trong những chấp sự đứng lên máy vi-âm ở bàn giấy nói, “Suyt, suyt, suyt,” như thế. Nói, “Ở đền tạm tại đây, chúng tôi—chúng tôi muốn quý vị đến đây để thờ phượng. Chúng ta hãy giữ im lặng giờ này, lắng nghe nhạc. Mời anh chị em ngồi vào chỗ, ngồi xuống, với lòng tôn kính, cầu nguyện hay đọc Kinh Thánh. Đây, trong đền thánh này ở đây, là nơi Chúa ngự. Và chúng tôi muốn mọi người thật sự tỏ lòng tôn kính và thờ phượng, không chạy lăng xăng, không nói chuyện trước giờ nhóm. Tụ họp lại, và anh em đến đây để trò chuyện với Chúa. Hiểu không? Cũng hãy cầu nguyện im lặng, đấy, hay đọc Kinh Thánh.”

¹⁵² Khi tôi đi vào nhà thờ Marble ở trên đó tại...Norman Vincent Peale, anh em đã nghe về ông ấy, anh em biết đấy. Và khi tôi bước vào...Một nhà tâm lý học vĩ đại, giáo sư, anh em biết đấy. Và khi tôi bước vào nhà thờ của ông ấy, tôi thật sự nghĩ rằng, ở đấy, “Tôi mong ước đền tạm của tôi sẽ làm lại điều đó.” Những chấp sự của họ đứng ngay ở trước cửa khi anh em bước vào. Họ, dĩ nhiên, họ trao cho anh em một mảnh giấy nhỏ trường Chúa nhật, bắt anh em ghi xuống ngay. Anh em phải chờ ba xuất, anh em biết đấy, nó chỉ chứa được khoảng bốn hay năm trăm người, anh em biết đấy; và là một nơi lớn của New York, và ông ấy được nhiều người hâm mộ. Và tôi nghĩ họ phải có một lớp lúc mười giờ và một lớp lúc mười một giờ, cùng một bài giảng lại, buổi nhóm hoàn toàn như nhau, tờ giấy cũng như nhau. Nhưng khi họ giải tán, và họ có (tôi tin như thế) năm phút cho hội thánh là chính xác... Không ai khác có thể vào cho đến khi họ đi ra, rồi những chấp sự mở đường và buổi nhóm của hội thánh khác lấp đầy vào. Họ có những chỗ ngồi đặc biệt như trong nhà hát, anh em biết đó, họ đi vào như thế, và ổn định những hàng ghế dài có dựa nơi anh em mở cửa. Kiểu cũ đó, nó đã tồn tại ở đó trong—trong đúng hai trăm năm nay, tôi đoán thế, nhà thờ cổ Marble đó.

¹⁵³ Và anh em có thể nghe tiếng một cây kim rơi xuống bất cứ nơi đâu trong nhà thờ đó, và mọi người ở trong sự cầu nguyện ít nhất ba mươi phút trước khi tiếng đàn organ xướng lên, khúc dạo đầu. Hiểu không? Và mọi người thật sự ở trong sự cầu nguyện. Tôi nghĩ, “Thật tuyệt vời làm sao!” Rồi khi mục sư đó...Khúc dạo đầu đó, về...Tôi nghĩ họ chơi khúc dạo đầu khoảng ba đến năm

phút, *Lớn Bấy Duy Ngải*, hay bài gì đó giống như thế, giống như thế. Và rồi khi họ làm thế, mọi người ngừng cầu nguyện, lắng nghe khúc dạo đầu. Thấy đó, nó cho một sự thay đổi, từ cầu nguyện qua khúc dạo đầu. Và rồi khi họ chơi bài đó, thì người nhạc trưởng chỉ huy ca đoàn. Rồi hội chúng cùng hát một bài với ca đoàn. Và rồi họ sẵn sàng cho lớp trường Chúa nhật. Hiểu không? Và rồi—rồi khi nó chấm dứt, không có gì tiếp tục ngoài sự thờ phượng Thiên liêng, suốt thời gian đó, và đó là điều vì thế mà chúng ta đến.

154 Và tôi nghĩ thật tuyệt vời biết bao nếu hội thánh chúng ta... Và tôi định nói điều này, chúng ta, rồi, chúng ta sẽ làm điều đó. Hiểu không? Chúng ta hãy làm điều đó. Nếu một người nào làm điều gì, và nói, rằng, “Tôi nghĩ đó là một việc tốt.” Nếu đó là điều tốt, thì chúng ta hãy thực hiện. Hiểu không? Chúng ta không muốn trì hoãn bất cứ điều tốt nào, chúng ta sẽ thực hiện, dù sao đi nữa. Hiểu không? Và cứ tiếp tục và—và đứng lên tại đó và—và nếu họ bắt đầu vào một buổi sáng, hay là điều gì giống như thế, nhiều người thăm viếng, chỉ để một người nào đó, hay một trong—một trong các chấp sự, hay một người nào đó bước đến và nói, “Qui định được lập trong đền tạm ở đây...”

155 Tôi không biết người ta có thực hiện không, có lẽ—có lẽ họ có. Tôi không hề ở đây, anh em thấy, tôi không biết. Tôi không hề ở đây trước các buổi nhóm.

156 Và khi người ta bước vào và bắt đầu nói chuyện, hãy để người nào đó đến đó và nói, “Suyt, suyt, suyt, chờ một chút.” Hiểu không? Hãy để—hãy để...Hãy kiếm một em gái, để cô ấy lên đó để chơi đàn. Nếu không, hãy mở băng ghi âm và để nó ra đó, đấy, thay cho tiếng đàn. Và nói, “Bây giờ chúng ta...Có một qui định mới trong đền tạm. Khi mọi người bước vào đây, chúng ta không được xâm xì, nói chuyện, nhưng chúng ta đến đây để thờ phượng. Hiểu không? Bây giờ, chỉ vài phút nữa buổi thờ phượng sẽ bắt đầu. Cho tới lúc đó, chỉ đọc Kinh Thánh hoặc cúi đầu cầu nguyện trong yên lặng.” Và một vài lần như thế, hết thấy họ sẽ học biết. Hiểu không? Hiểu không?

157 Anh em nghe người nào đó nói chuyện, thế thì nếu điều đó xảy ra trong một, sau một vài lần như vậy, sau một lúc anh em

đụng phải chỗ mà người nào đó, nói, thấy người nào đó đang nói chuyện, trong khi không có ai khác nói chuyện, anh em thấy, ồ, thì một chấp sự bước đến và nói, “Chúng tôi—chúng tôi muốn quý vị thờ phượng suốt buổi nhóm.” Anh em hiểu không? Hiểu không? Đấy, đây không phải là nhà nói chuyện, đây là nhà thờ phượng. Hiểu chứ?

Tôi nghĩ đó là vấn đề. **Xin vui lòng giải thích...**Vâng. Chúng ta hãy xem. Vâng. **Xin vui lòng giải thích cách để...các chấp sự nên làm cách nào...trong đền thánh.** Vâng, chỉ thế thôi. Điều đó đúng. Chính là điều đó.

Được rồi, bây giờ, đây là câu hỏi cuối cùng.

235. Anh Branham, khi chúng ta có những cơ hội trong sự bắt đầu buổi nhóm... Tôi thì—tôi thì...sự than-...Không,... chúng tôi có những lời than phiền...

Chữ viết rất nhỏ. Và một “có những lời than phiền,” phải không? [Anh Billy Paul nói, “Ừ-m,” và tiếp tục giúp Anh Branham đọc tiếp chữ viết nhỏ—Bt.]

...có những lời than phiền trong lúc bắt đầu buổi nhóm. Chúng ta có... Chúng ta hãy xem. Chúng ta—chúng ta—chúng ta có những bài hát, những bài làm chứng, và những lời cầu nguyện, những nhu cầu xin được cầu nguyện, những bài hát đặc biệt, và c-ó-...có lẽ đi vào... đi vào sứ điệp bắt đầu lúc mười một giờ, để...hay là sau đó, nhưng không có quá nhiều thời gian cho việc nghe Lời. Một số người có vẻ sốt ruột và phải đi về trước khi nó—nó chấm dứt, thì...trước—trước khi chấm dứt buổi nhóm. Nó...Xin vui lòng nêu rõ bao nhiêu bài hát, và mấy giờ bắt đầu sứ điệp. Và đôi—đôi khi chúng ta có những nhu cầu cần cầu—cầu nguyện và nó chấm dứt trong buổi nhóm làm chứng, một số điều mà—mà không...dường như không đúng giờ.

¹⁵⁸ Bây giờ, tôi hi vọng tôi đã nắm được điều đó. Billy đang cố gắng giúp tôi ở đây. Dựa trên băng ghi âm, anh em...người nào đó trong buổi nhóm, trong sự hầu việc, lắng nghe những gì người nêu câu hỏi nói, Billy đang cố gắng đọc cho tôi bởi vì điều viết lên

đây rất, rất tốt, và tôi không thể nghĩ ra. Tôi có một ý chung, đó là, rằng, “Chúng ta nên hát bao nhiêu bài hát trước khi bắt đầu buổi nhóm, và giờ nhóm lại nên bắt đầu lúc mấy giờ?”

¹⁵⁹ Bây giờ, điều đầu tiên tôi muốn làm ở đây là sự xưng tội. Và khi tôi sai, tôi muốn thú nhận “Tôi sai.” Hiểu không? Và tôi—và tôi—tôi sẽ thú nhận ở đây rằng “Tôi là người đứng đầu thuộc loại đó.” Bởi vì chính tôi là người kéo dài những giờ nhóm này và các thứ, là điều mà hội thánh trở thành lễ thói thường ngày, đấy, về việc làm vậy, nhưng điều đó không nên. Và bây giờ, nên nhớ, tôi có...tôi thì...Đã nói với anh em tất cả, “Tối Chúa nhật, đẹp ý Chúa, vào tối Chúa nhật, rằng, tôi sẽ cố gắng phân chia giờ hầu việc của tôi từ rày trở đi, nếu tôi phải ở lại thêm một tuần, thì khoảng ba hay bốn mươi phút là dài nhất cho những buổi hầu việc của tôi.”

¹⁶⁰ Bởi vì tôi thấy điều này, rằng sự hầu việc đó là...Nó khiến người ta đứng dậy, và sứ điệp được ban trong năng quyền; nếu anh em đi quá xa, anh em làm cho dân sự kiệt sức và họ không nhận được nó. Đó là lý do tôi đã đưa ra...Tôi biết tất cả những điều đó. Hiểu không? Những diễn giả thành công nhất là những người mà hoàn toàn...Chúa Jêsus là một Người ít nói, hãy xem những bài giảng của Ngài. Hãy xem bài giảng của Phao-lô. Vào Ngày lễ Ngũ tuần, có thể ông chỉ mất mười lăm phút, và ông đã diễn tả hùng hồn tại...tại đó, và một điều gì đó mà—mà—mà đã đưa ba ngàn linh hồn vào trong Nước Đức Chúa Trời. Đấy, chỉ đi thẳng ngay vào vấn đề. Hiểu không?

¹⁶¹ Và tôi—tôi có lỗi. Bởi vì, lý do tôi làm điều này, không phải vì tôi không biết, nhưng tôi đang thực hiện những cuốn băng ghi âm, đấy, và những cuốn băng này sẽ được nghe tại các ngôi nhà từ giờ này sang giờ khác. Nhưng như anh em sẽ thấy, Chúa nhật sắp đến, lý do mà tôi đã làm như vậy, Chúa nhật sắp đến này, nguyên nhân tôi làm những điều này...Tôi có thể nói ngay bây giờ về cuốn băng. Lý do tôi thực hiện việc này là vì gánh nặng rất lớn ở trên tôi dành cho Sứ điệp thời đại này, để bày tỏ Nó ra. Bây giờ Sứ điệp đã được tỏ ra, bây giờ tôi đang mất ba mươi phút hay gần như thế, sau lần đầu tiên trong năm, trong những buổi nhóm của tôi...mọi nơi tôi đến, tôi sẽ cố gắng và thậm chí

chỉnh đồng hồ của tôi đến ba mươi phút, hay là nhiều nhất là bốn mươi; nhắm ngay vào Sứ điệp đó, và kêu gọi tin nhận nếu tôi...hay bất kỳ điều gì tôi định làm, hoặc là kêu gọi hàng người cầu nguyện; và không chiếm nhiều thời gian, bởi vì làm nhiều người kiệt sức. Tôi biết điều đó.

¹⁶² Nhưng nhìn ở đây. Tôi đoán, trong năm này, chúng ta đã không có hơn mười hai người đứng dậy bỏ về, và đôi khi tôi giữ họ lại ở đây trong hai hay ba tiếng đồng hồ. Hiểu không? Đúng thế. Bởi vì điều đó khiến cho những cuốn băng ghi âm này đi khắp thế giới, đây. Và những người bên ngoài đó, họ sẽ để hàng giờ và lắng nghe Sứ điệp đó; quý vị mục sư truyền đạo, vâng vâng, Đức, Thụy Sĩ, châu Phi, châu Á, và khắp nơi, lắng nghe Sứ điệp đó.

¹⁶³ Nhưng, xem đây, cho đến thánh, cho hội thánh...Và điều đó rất đúng. Nếu anh em đang thực hiện những cuốn băng tại đây, và anh em có một cuốn băng dài hai tiếng, ghi âm một sứ điệp dài hai tiếng vào đó; nhưng nếu anh em không thực hiện cuốn băng vì một điều gì đó như thế, rồi cắt ngang một sứ điệp của chúng, đây, sứ điệp bị cắt xén. Tôi nói anh em biết tại sao, có sự thêm vào dễ dàng, một số cuốn băng ghi thêm những điều khác kéo dài, đây, như thế đó, và anh em ở giữa sự vui buồn đó.

¹⁶⁴ Và bây giờ, nhiều lần chúng ta làm hỏng những buổi nhóm của chúng ta bằng việc kéo dài sự làm chứng, mà tôi biết mình phạm lỗi ấy. Và anh em bỏ ra ngoài vì chúng ta thường có những buổi nhóm đường phố, và để một số anh em lớn tuổi đứng ngoài đó, và người ấy sẽ đứng bên ngoài...Và mời người ấy dâng một lời cầu nguyện, và sẽ cầu nguyện cho thị trưởng của thành phố, cho nhà cầm quyền của bang, và cho Tổng thống của Liên bang, và—và mọi người khác như thế, tất cả những mục sư ở quanh đây, anh em biết, mỗi người theo thứ tự, và Chị Jones đang nằm trong bệnh viện, và những việc như thế; và những người đang đứng nghe, đang đi qua gần buổi nhóm đường phố, họ cứ, cứ—cứ tiếp tục bước đi. Hiểu không? Người ấy sẽ làm họ kiệt sức. Chúng ta chỉ, mặc dù...

¹⁶⁵ Đây, việc chính bây giờ, lời cầu nguyện của anh em là trong nơi kín nhiệm, trong phòng riêng của mình, thì anh em có thể

cầu nguyện dài. Cầu nguyện cho tất cả...Hãy bước vào phòng riêng, đóng cửa lại. Ở đó anh em có thể cầu nguyện suốt cả ngày, cả đêm, hay hai giờ, cầu nguyện ở đó. Nhưng ở trong đây, nơi mà anh em ở giữa sự chú ý của đám đông, hãy cầu nguyện ngắn, nhanh, về điều đó. Nó làm cho cả buổi nhóm của anh em...Và hãy đặt hầu hết thời gian buổi nhóm vào Lời đó. Đó là điều chính yếu! Hãy nhắm thẳng vào Lời thật cứng rắn như có thể được, đấy, đem Lời đến với mọi người.

¹⁶⁶ Bây giờ, đây là đề nghị của tôi. Nào, bây giờ nên nhớ, tôi thú nhận có lỗi trong sự chỉ đạo làm việc này. Nhưng thế thì hãy để tôi nói cho anh em biết tại sao lại dẫn đến điều đó, tôi đang thực hiện một cuốn băng dài hai tiếng để gửi ra nước ngoài và khắp nơi, về một Sứ điệp, anh em biết đấy. Nhưng hội thánh không nên theo kiểu đó (sứ điệp ở tại đền tạm đây) sau khi chúng được ghi âm (hai giờ) những cuốn băng này được gửi đi khắp nơi, đấy, và nó được gửi đi như thế.

¹⁶⁷ Vậy thì, đây là trật tự của anh em...Tôi xin đưa ra cho anh em một ví dụ. Một đề nghị, cho điều đó được không? Tôi muốn nói rằng nhà thờ nên mở cửa vào thì giờ nào đó, để cho hội chúng đi vào, để những bài hát được nghe. Và để mọi người bước vào thờ phượng, chứ không phải để thăm viếng. Và đừng để họ thăm viếng sau đó, nói họ “Giải tán và đi ra, không thăm viếng. Nếu anh em muốn thăm viếng, hãy thăm viếng bên ngoài. Nhưng đây là nơi thiêng liêng, hãy để nơi này được giữ sạch sẽ.” Vậy thì, nếu Thánh Linh của Chúa đang làm việc ở đây, chúng ta hãy giữ điều đó cho Thánh Linh của Chúa. Hiểu không? Và—và Nó sẽ tiếp tục vận hành. Nếu không, anh em cứ để ý lời của tôi, nó sẽ sụp đổ; chắc chắn sẽ vậy. Và chúng ta hãy giữ lấy nó, đó là bốn phận của chúng ta, đó là lý do tại sao tôi ở đây tối nay. Cứ giữ điều này ngang hàng với những—với những luật lệ này.

¹⁶⁸ Bây giờ nhìn xem, tôi muốn nói điều này. Thông thường, trừ phi chúng ta đưa ra điều gì đặc biệt...và bảo họ anh em sẽ ghi âm một sứ điệp. Hiểu không? Bây giờ, nếu Anh Neville có một sứ điệp ở đây mà anh sẽ...anh ấy đã có một sứ điệp mà anh muốn đưa ra với dân sự, đưa ra trên băng ghi âm, hay cái gì đó, nói, “Này, tối Chúa nhật sắp đến chúng ta sẽ ghi âm một cuốn

bằng dài hai giờ,” cuốn bằng dài ba giờ, hay—hay nhiều hơn nữa. “Chúng ta sẽ có cuốn bằng dài hai- hay ba giờ,” hay có thể là bất cứ điều gì, “tối Chúa nhật tuần tới.” Và rồi mọi người đều biết. Và rồi khi họ đến, nói, “Bây giờ, chúng ta sẽ ghi âm sứ điệp tối nay. Và tôi đã có một sứ điệp ở đây nó là một sứ điệp mà tôi muốn nó được ghi âm và gửi đi. Tôi đã...Tôi cảm thấy được dẫn dắt để đưa ra sứ điệp này. Và nó sẽ được ghi âm, nó có thể dài hai giờ, ba giờ, hay bất kể cái gì.” Nói thế.

169 Nhưng, thông thường, đúng như tôi đã làm khi tôi định vào một nơi giống như những buổi nhóm của các Thương Gia, hay là tôi ở ngoài những buổi nhóm của tôi để cầu nguyện cho hàng người xin cầu nguyện chữa lành. Nếu tôi đứng lên đó và giảng một sứ điệp dài ba tiếng đồng hồ trong một buổi tối trước khi có cầu nguyện chữa lành, anh em thấy tôi như thế nào? Hiểu không? Ôi chao, dân sự, tối hôm sau hội chúng của anh em sẽ chỉ còn một nửa. Hiểu không? Bởi vì họ thật sự không thể chịu nổi điều đó, họ còn phải đi làm và mọi thứ khác.

170 Tôi đề nghị điều này, thường thường...Bây giờ, tôi theo dõi Anh Neville tối qua khi anh giảng. Vậy thì, tôi biết tất cả chúng ta biết đó là một sứ điệp tuyệt vời. Tôi đã ghi chú bài giảng của anh, để trong túi đây, để sử dụng trong sứ điệp khác của riêng tôi. Đúng thế. *Con Đường Trốn Thoát*, đấy, và đó là một sứ điệp tuyệt diệu. Anh em thấy anh ấy khiến thời gian trôi qua nhanh như thế nào không? Đấy, khoảng ba mươi lăm phút, đấy, và anh—anh ấy đã hoàn tất bài giảng. Hiểu không? Vậy thì, điều đó tốt. Bây giờ, và Anh Neville, thường thường những sứ điệp của anh đều như thế. Đấy, nó không dài. Hiểu không? Nhưng anh em giết chết buổi nhóm của mình ở chỗ kéo ra thứ vớ vẩn trước khi anh em đến với nó. Hiểu không?

171 Bây giờ, và—và nơi mà anh em thực hiện điều đó...Bây giờ, tôi biết, và xem nào, tôi—tôi không nói rằng điều đó đáng hổ thẹn, đối với anh em ủy viên trị sự, hay là những chấp sự, hay—hay là mục sư, nhưng tôi chỉ đang nói với anh em: hãy thấy điều gì là Lễ thật, và đây là những gì nó phải có. Bây giờ, anh em...Điều đó là gì? Vậy thì, mọi người, tất cả anh em, đều có bản chất tốt, mỗi người trong anh em ở đây đều có bản chất tốt. Nếu không

phải vậy, thì tôi có thể nói, “Hết thấy mọi người trừ Anh A nào đó thì không tốt, anh ấy không có bản chất tốt, tất cả chúng ta đang cầu nguyện cho anh ấy.” Nhưng anh—anh em thật sự có bản tính tốt, và anh em kiên nhẫn, hòa nhã, mềm mại yên lặng. Điều đó tốt, nhưng đừng nhu nhược với điều đó.

¹⁷² Chúa Jêsus cũng có bản tính tốt, nhưng khi đến lúc nói, “Có lời chép, ‘Nhà Cha Ta được làm là nhà cầu nguyện,’ nhưng các người đang làm cho nhà ấy thành ra hang trộm cướp.” Hiểu không? Đấy, Ngài—Ngài đã biết khi nào nên nói và khi nào thì không. Đó—đó là—đó là những gì chúng ta phải làm. Hiểu không? Không có, không bao giờ có một người như Chúa Jêsus, Ngài là Đức Chúa Trời. Và nên nhớ, Ngài thậm chí...Ngài đã nói như một chấp sự trong hội thánh, Ngài—Ngài đã đảm nhận công việc đó! Ngài đã bện những dây thừng lại với nhau, Ngài không hiền lành mà đuổi những kẻ đó ra, Ngài đã đánh đuổi họ ra, đấy, ra khỏi nhà của Chúa. Và Ngài đã đóng vai một chấp sự, để làm gương cho *anh em* chấp sự. Đấy, Ngài là một Gương mẫu của anh em. “Và bây giờ, có—có lời chép rằng, ‘Nhà Cha Ta được làm nhà cầu nguyện.’” Bây giờ, nên nhớ, thế thì Chúa Jêsus là một Chấp sự lúc đó, anh em biết điều ấy, Chúa Jêsus đã dự phần vào công việc của một chấp sự.

¹⁷³ Khi Ngài dự phần công việc của một mục sư, Ngài đã phán gì? “Hỡi các người những người Pha-ri-si mù kia, là những kẻ mù dẫn đường cho kẻ mù!” Đấy, Ngài đã dự phần công tác của một mục sư, lúc ấy.

¹⁷⁴ Và khi Ngài phán với họ điều gì sẽ xảy ra, Ngài đã dự phần vào công việc của một tiên tri. Hiểu không?

¹⁷⁵ Và khi họ đòi hỏi phải đóng thuế, Ngài đã dự phần như một ủy viên trị sự, “Hỡi Phi-e-rơ, hãy đi ra sông thả câu, bắt lấy con cá nào dính câu trước hết banh miệng nó ra sẽ thấy một đồng bạc ở trong. Hãy trả cho họ, đấy, đem nộp thuế cho người.” Ngài phán, với chúng ta, “Cái gì của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa, cái gì của Đức Chúa Trời hãy trả lại cho Đức Chúa Trời.”

¹⁷⁶ Ngài là cả Mục Sư, Tiên Tri, Ủy Viên, và Chấp Sự. Chắc chắn vậy! Vậy thì anh em thấy những gì Ngài đã làm, hãy để đó là gương mẫu của anh em trong nhà ở đây tại Đền tạm Branham

này, mà chúng ta muốn là một nhà mà Ngài sẽ được tôn cao trong mọi sự, mọi chức vụ, mọi nơi, sự mất trật tự sẽ không còn xảy ra nữa. Sẽ có sự hiền lành, dịu dàng, và nhơn từ, nhưng thật ngay thẳng trong hàng lối, mỗi người ở đúng vai trò trách nhiệm của mình. Anh em hiểu không? Đó là cách, đó là cách Ngài muốn có. Ngài không bao giờ nói xấu. Khi đến lúc để nói, *nói cái gì là có ích*, thì Ngài nói thẳng ra. Khi đến lúc tỏ ra hiền lành, thì Ngài tỏ ra hiền lành. Ngài dịu dàng, nhơn từ, hiểu biết; nhưng nghiêm khắc, và mọi việc thì đúng đến từng li từng tí với Ngài, Ngài đã làm gương cho anh em. Vậy thì, Đức Thánh Linh vừa ban cho tôi thấy điều đó. Vậy tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó, Ngài là Chấp Sự, trước đó, nhưng Ngài đã là. Hiểu không? Ngài—Ngài đã hành động như một chấp sự, lúc ấy.

¹⁷⁷ Vậy thì, tôi nói điều này, nếu các buổi nhóm của anh em bắt đầu lúc bảy giờ ba mươi, nếu đó là lúc, thì nhà thờ của anh em nên mở cửa sớm hơn nửa giờ, tức là lúc bảy giờ. Hãy để người chơi đàn piano...Nói với người chơi đàn organ...Anh em có trả lương cho họ không? Anh em trả cho người chơi đàn organ không? Trả cho cô ấy, hay người chơi đàn piano? Cô ấy tự nguyện à? Hãy mời cô ấy theo phép lịch sự. Cho dù cô ấy có muốn nhận hay không, hãy tặng cô ấy cái gì đó, nói với cô ấy chúng ta muốn cô ấy đến đây nửa giờ trước buổi nhóm. Và nếu người đó nói, “Ồ, tôi không thể làm vậy,” hay điều gì đó, phản nản, thì hãy nói cô ấy chỉ đến đây và thực hiện một cuốn băng nhạc organ êm dịu. Anh em hiểu không? Và để cho...đưa điều đó vào...Không phải ở đây mọi lúc, để đặt băng ghi âm của anh em lên. Hiểu không? Hãy để một người trong các chấp sự, hay trị sự, hay bất cứ ai khác mở cửa, người bảo vệ, đặt cuốn băng ghi âm lên đó, và vặn lên trong lúc mọi người đến. Hiểu không? Bởi vì nếu các chấp sự không có mặt ở đây, hay người nào đó, hãy để, ủy viên trị sự hay một người nào đó có mặt ở đây làm việc đó, rồi để họ nghe băng ghi âm trong nửa giờ.

¹⁷⁸ Nhưng đúng bảy giờ ba mươi, hãy kéo chuông trên nóc tòa nhà lên. Hiểu không? Anh em vẫn chưa có chuông ở ngoài đó à? Vâng. Được rồi, hãy giựt chuông lúc bảy giờ ba mươi, và điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ không đi lên đi xuống nhà thờ để bắt tay

với những Jones và tất cả họ. Hãy để người hướng dẫn buổi thờ phượng bắt đầu công việc! Nếu không có người hướng dẫn thờ phượng ở đó, hãy để cho những chấp sự thấy rằng có...hay là... thấy rằng kiếm một người nào khác thay thế để bắt đầu hướng dẫn bài hát khi chuông bắt đầu vang lên. “Xin mở thánh ca, số *nào đó*.” Hiểu không? Hãy để buổi nhóm phải bắt đầu đúng vào— vào bảy giờ ba mươi.

¹⁷⁹ Được rồi, rồi hội chúng hát một bài, và rồi có thể bài thứ hai, và rồi mời một người nào đó đã nói trước rồi, nếu anh em có thể, để cầu nguyện. Hãy để mục—mục sư, hay, ngay cả...Ồ, mục sư không nên làm điều đó, người—người hướng dẫn buổi nhóm sẽ làm điều đó. Tôi nghĩ, đó là Anh Capps chẳng hạn. Đấy, anh ấy biết phải làm gì, hãy để—để anh ấy nói mời người nào đó nói...hay chính anh ấy cầu nguyện. Mời hội chúng đứng lên cầu nguyện, đấy, chỉ đứng lên, và mời người nào đó cầu nguyện. Bây giờ, nếu anh em không theo dõi...

¹⁸⁰ Vậy thì, chúng ta tin rằng mọi người nên đến nhà của Chúa và cầu nguyện, đó là—đó là nơi để cầu nguyện. Nhưng khi anh em ở trong nơi thiêng liêng đó, hãy giữ cho đúng giờ của mình. Hiểu không? Anh em kêu gọi hết thầy họ đến sự hiện diện thánh chung quanh bàn thờ, anh em sẽ thấy có người nào đó sẽ cầu nguyện trong mười lăm, hai mươi phút; thời gian của anh em sẽ mất hết.

¹⁸¹ Đó là thì giờ của anh em, đấy, nên cầu nguyện dài như vậy ở nhà. Chúa Jêsus phán, “Khi các người cầu nguyện, đừng đứng như bọn giả hình, và—và họ...ưa cầu nguyện dài, và nói *điều này, điều kia*, hay *điều nọ*, và—và ưa để cho thiên hạ đều thấy.” Hiểu không? Ngài phán, “Khi các người cầu nguyện...cầu nguyện, hãy vào phòng riêng, phòng bí mật, đóng cửa lại; rồi cầu nguyện với Cha các người ở trong nơi kín nhiệm đó, Ngài sẽ thưởng cho các người cách công khai.” Vậy thì, đó là cách tốt nhất để cầu nguyện kín nhiệm, đó là những gì Ngài bảo chúng ta làm.

¹⁸² Nhưng khi anh em, người nào đó, khi họ đến, hãy để người hướng dẫn buổi nhóm, nói, “Tốt lắm...” Sau bài hát đầu tiên, thì để người nào đó cầu nguyện, vâng, người nào cũng được, chỉ cầu nguyện ngắn gọn. Đừng đứng lên cầu nguyện cho hết thầy các

nhà cầm quyền, và đại loại như thế. Nếu có những nhu cầu cần cầu nguyện, hãy tỏ ra cho mọi người biết, hãy đưa cho người hướng dẫn buổi nhóm, để họ đọc lên. Hãy viết nó ra, nói, “Đây này.” “Trong tối nay, khi cầu nguyện, chúng ta nhớ đến Chị A nào đó, Anh A nào đó đang nằm tại bệnh viện, Ông A nào đó, và Chị B nào đó, và Ông C nào đó. Hãy nhớ đến họ khi anh em cầu nguyện. Anh Jones, mời anh thay cho chúng ta dâng lời cầu nguyện. Chúng ta hãy đứng lên.” Hiểu không? Hãy đặt tờ giấy xin cầu nguyện trên bục. Nói với họ, để họ dùng nó, “Nếu anh em có nhu cầu xin cầu nguyện, hãy đặt nó ở trên đây, [Anh Branham gõ trên bục giảng—Bt.] trên đây.” Đừng nói, “Bây giờ ai có nhu cầu cần cầu nguyện giờ này, hãy nói ra giữa hội thánh...” Và sau đó, việc trước tiên, người nào đó đứng lên và nói, “Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!” Anh em biết đấy, và bắt đầu như thế, và việc trước tiên anh em biết đấy, điều đó đôi khi chiếm hết nửa giờ đồng hồ trước khi họ ngồi xuống. Hiểu không?

183 Chúng ta chịu trách nhiệm về hội thánh này, không phải với những hội thánh khác; đây là trách nhiệm của chúng ta trước Đức Chúa Trời. Những chức vụ này là trách nhiệm của anh em đối với Đức Chúa Trời. Hiểu không? Lý do tôi nói ở đây tối nay, nói với anh em hết thấy điều này, là vì đó là trách nhiệm của tôi với Chúa; ấy là trách nhiệm của anh em: Hãy thực hiện nó. Hiểu không?

184 Giờ đây, và khi điều gì đó như thế...hãy để người nào đó hướng dẫn trong sự cầu nguyện, và khi thấy rằng họ cầu nguyện, mà rất tốt, thì hãy để họ cầu thay, rồi ngồi xuống.

185 Và nếu anh em có một nhu cầu đặc biệt...Bây giờ, tôi không nên nói điều này, tôi không nên kéo dài...Và nếu có người nào đó muốn hát một bài trong trường hợp đặc biệt, hãy thông báo điều đó trong hội thánh. Nói với họ rằng “Bất cứ trường hợp đặc biệt nào, hay người nào muốn được hát, hãy đến gặp người hướng dẫn buổi nhóm trước khi hội thánh bắt đầu nhóm.” Và rồi hãy...Hãy nói, “Ồ, tôi rất tiếc anh à, tôi muốn...chắc chắn tôi rất muốn làm điều đó, nhưng tôi—tôi đã có chương trình đặc biệt cho tối nay rồi. Có thể nếu anh nói cho tôi biết anh sẽ ở đây tối nào đó,

tôi sẽ xếp vào chương trình cho anh. Thấy đó, tôi đã có chương trình viết sẵn ra đây rồi.”

¹⁸⁶ Hãy để—để Anh Capps hay người nào đó hướng dẫn những bài hát...Và có một người hướng dẫn buổi nhóm, cho dù đó là ai. Và đừng để họ đứng lên và nói, hay hay hành động như họ là thầy giảng, đấy. Hãy để họ đứng lên đó và hướng dẫn các bài hát, đó là việc của họ.

¹⁸⁷ Việc của mục sư là giảng dạy, đấy, chứ không phải hướng dẫn hát. Ông không hướng dẫn hát, người hướng dẫn buổi nhóm hướng dẫn hát. Ông có trách nhiệm, và nên đến với sự tươi mới dưới sự xúc dầu của Đức Thánh Linh, từ chức vụ trong nơi đó, nơi nào đó, khi nó đến lúc. Ông thậm chí không phải đứng trên bục giảng, khi điều này đang diễn ra. Hãy để ông ở trong chức vụ phía sau đó, đấy, hay quay lại vào ở đây, hay bất cứ nơi đâu, hệ thống liên lạc ở đây sẽ đưa điều đó vào, đấy, khi đúng giờ. Khi ông nghe bài cuối đó...nếu có một trường hợp đặc biệt, như đơn ca, song ca, hay điều gì đó, thì hát bài thứ ba. Hiểu không?

¹⁸⁸ Cả hội chúng hát chung hai bài, cầu nguyện, rồi dâng tiền nếu anh em định lấy tiền dâng. Và để mọi người làm phận sự của họ. Hãy nói, “Tốt lắm, bây giờ trong khi chúng ta hát bài cuối này, bây giờ, mời những người giữ trật tự tiến lên, lãnh tiền dâng buổi tối.” Hiểu không? Và trong khi họ hát xong bài đó, những người giữ trật tự đứng ở đây. Nói, “Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ cầu nguyện, và trong sự cầu nguyện dâng tiền, chúng ta nhớ cầu nguyện cho *ông A nào đó ở đây*, và *bà A nào đó*,” đọc điều đó ra, anh em biết, như thế, như thế. “Được rồi, mời mọi người đồng đứng lên. Thừa anh, mời anh dâng lời cầu nguyện.” Rồi kết thúc.

¹⁸⁹ Rồi trong lúc họ đang hát bài thứ hai này, hay bất cứ bài gì anh em muốn, thì anh em hát, nếu thích hơn, để lấy tiền dâng, nếu anh em định lấy tiền dâng trong lúc này. Hãy để nó...Tôi muốn hát trước một bài, rồi lấy tiền dâng, và tiếp tục chương trình với bài hát thứ hai, và tiếp tục qua đó. Rồi để cho bài hát cuối cùng ở đây, để cho bài hát cuối của anh em, đấy, là sự kêu gọi của mục sư. Và ngay khi bài thánh ca cuối đang hát, hãy để đàn organ chơi khúc—khúc—khúc dạo đầu, mục sư của anh em

bước ra. Đấy, mọi việc ở trong trật tự. Mọi người im lặng. Không được nói gì khác. Mỗi chấp sự ở vào phận sự của mình. Mục sư đứng trên đó.

¹⁹⁰ Mục sư bước ra, chào mừng hội chúng, rồi lật Sách ra và nói, “Tối nay, chúng ta đọc từ Kinh Thánh.” Anh em thấy, sau đó ông quyết định, “Chúng ta đang đọc từ Kinh Thánh.” Và thật tốt nếu lúc nào đó anh em nói, “Để tỏ lòng tôn kính đối với Lời của Đức Chúa Trời, chúng ta hãy đứng lên trong khi đọc Lời.” Đấy, rồi đọc, “Tối nay, tôi đọc từ trong Sách Thi thiên,” hay là sách gì khác. Hay là mời một người khác đọc nó, người hướng dẫn buổi nhóm, hay người cộng tác, người nào đó ở đấy với anh em, hãy để người ấy đọc, bất cứ ai cũng được; nhưng tốt hơn hết là chính anh em nên đọc, nếu có thể được. Rồi đọc nó như thế, sau đó anh em lấy chủ đề của mình. Hiểu không? Trong khoảng thời gian đó, anh em dùng khoảng ba mươi phút, ngay lúc đó thì khoảng tám giờ.

¹⁹¹ Và từ tám đến khoảng tám giờ bốn mươi lăm, bài giảng dài khoảng giữa ba mươi và bốn mươi lăm phút, hãy đặt Lời vào đó đúng như Thánh Linh ban nó cho anh em, đấy, đúng như thế, thật sự để nó vào ngay trong đó theo cách Ngài phán bảo, đấy, dưới sự xúc dầu.

¹⁹² Rồi kêu gọi tin nhận, hãy nói, “Nếu người nào ở đây trong nhà thờ này mà muốn tin nhận Đấng Christ làm Đấng Cứu Rỗi, chúng tôi mời quý vị, mời quý vị tin nhận ngay giờ này, cứ đứng tại chỗ.” Hiểu không?

¹⁹³ Và nếu—nếu không có ai đứng lên, thì hãy nói, “Có người nào ở đây muốn chịu phép báp tem, là những người đã ăn năn rồi, và muốn được làm phép báp tem bằng nước để được tha tội không? Nếu họ muốn đến, thì bây giờ là cơ hội. Quý vị sẽ lên đây trong khi vẫn còn đạo đàn chứ?” Anh em hiểu không?

¹⁹⁴ Không ai lên, thì hãy nói, “Nếu có ai ở đây mà muốn...mà chưa bao giờ nhận lãnh phép Báp tem bằng Đức Thánh Linh và muốn làm vậy tối nay, anh chị em muốn chúng tôi cầu nguyện cho anh chị em không?” Ồ, có lẽ một số người sẽ lên, rồi để hai hay ba người đặt tay trên họ, cầu nguyện cho họ. Sau đó đưa họ trở lại ngay một trong các phòng, người nào đó ở trong đấy với

họ, chỉ dẫn cho họ làm thế nào để nhận được phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh. Tất cả hội chúng không có mặt ở đó.

¹⁹⁵ Nếu có ai muốn được...muốn tin nhận Đấng Christ và đứng trước hội chúng để được cầu nguyện cho, hãy làm...để cho họ cầu nguyện. Và khi đó, chỉ nói, “Bây giờ anh hãy cúi đầu, chúng ta sẽ cầu nguyện.” Và nói, “Anh tin không?”

¹⁹⁶ Nếu đưa trẻ nào mà làm chậm trễ hội chúng trong cách nào đó, thì đưa chúng vào ngay phòng cầu nguyện, và đi vào đó với chúng, hoặc để một người vào đó với chúng. Và để hội thánh tiếp tục ngay, đấy, giống như thế, anh em không giữ chúng ở đâu nữa. Hiểu không?

¹⁹⁷ Và rồi trong lúc...trước khi...Trong một—trong một vài...rồi nếu họ, nói, nếu không có người nào đến, thì anh em nói, “Có ai muốn được xúc dầu tối nay, để được chữa lành không? Chúng ta cầu nguyện cho những người đau tại đây.”

¹⁹⁸ “Ồ, tôi muốn gặp riêng anh, Anh Neville.”

“Ồ, anh gặp tôi ở văn phòng. Hãy gặp một trong các chấp sự, họ sẽ ghi nhận điều đó, đấy.” “Và tôi có đôi điều muốn nói với anh, thưa Anh.”

“Ồ, một trong các chấp sự ở đây sẽ gặp anh em ở văn phòng, và chúng ta sẽ...tôi sẽ gặp anh ngay sau buổi nhóm.”

¹⁹⁹ “Bây giờ, chúng ta sẽ đứng lên lúc này để cầu nguyện trước khi ra về.” Đấy, và anh em không vượt quá một giờ bốn mươi lăm phút trong toàn bộ vấn đề. Hiểu không? Đấy, một giờ ba mươi phút, buổi nhóm chấm dứt. Anh em có một bài giảng hùng hồn, ngắn gọn; anh—anh em làm xong những gì cần làm; anh em đã thực hiện...và mọi người đều thỏa mãn, và về nhà với cảm giác tốt. Hiểu không? Nếu không làm đúng như thế, thì, anh em thấy, nếu anh em để...Đấy, anh—anh—anh em có ý tốt, đấy, nhưng hãy xem...

²⁰⁰ Anh em biết đấy, gần ba mươi ba năm trên bục giảng này dành cho tôi mới có được điều này, ba mươi ba năm, và khắp thế giới. Anh em học một điều gì đó nhỏ bé trong khoảng thời gian dài như thế, chắc chắn vậy. Hiểu không? Nếu không, tốt hơn là anh em nên nghỉ việc. Vì vậy nên, anh em biết không, tôi tìm thấy

điều này. Bây giờ, nếu anh em giải quyết thật như những Thánh đồ với nhau, ồ, anh em có thể ở lại đây cả đêm nếu muốn. Nhưng anh em là... Thấy đó, anh em không giải quyết chính xác, anh em đang cố nắm bắt được những điều này ở đây. Đây là những điều mà anh em đang nắm bắt, anh em phải làm việc trong phạm vi của chúng. Hiểu không? Và đừng...Đưa chúng vào ở đây và rồi để Lời đến, và rồi, đấy, không có gì có thể bị phản nản. Nếu có điều gì họ muốn xem lại, ồ, tốt, hãy đưa họ vào ngay văn phòng như thế, nhưng đừng đưa ra trước hội chúng.

201 Rồi, anh em biết, nhiều người sẽ đứng lên và nói, “Ồ, tôi nói với anh, chúng ta hãy có một buổi nhóm làm chứng có ích.” Hiểu không? Tôi không có ý phê bình về điều này, tôi chỉ muốn nói với anh em Lễ thật. Tôi muốn nói với anh em Lễ thật. Hiểu không? Tôi đã thấy những buổi nhóm làm chứng...chúng—chúng đôi khi gây tổn hại hơn là có ích. Đấy, chúng thật sự như vậy.

202 Bây giờ, nếu một người nào đó có một bài làm chứng đầy nhiệt huyết trong thời gian của buổi nhóm phục hưng, anh em biết, anh em đang có buổi nhóm phục hưng, anh em biết, một buổi nhóm, người nào đó đã được cứu và thật sự muốn nói một lời, ồ, ngợi khen Chúa, hãy để người đó cất đi gánh nặng linh hồn của mình. Anh em hiểu không? Nếu người đó—nếu người đó muốn—nếu người đó muốn làm thế, đấy, ngay trong buổi nhóm phục hưng, nói, “Tôi chỉ muốn nói, ‘Cảm ơn Chúa vì những gì Ngài đã làm cho tôi.’ Ngài đã cứu tôi tuần trước, và lòng tôi nóng cháy với sự vinh quang Chúa. Cảm tạ Đức Chúa Trời,” rồi ngồi xuống. A-men! Rất tốt, cứ như thế. Đấy, được lắm.

203 Nhưng khi anh em nói, “Bây giờ tiếp tục. Ai là người kế tiếp? Ai là người kế tiếp? Bây giờ chúng ta hãy nghe một lời, chúng ta hãy nghe một lời làm chứng.” Vậy thì, nếu anh em định dời buổi nhóm lại, vào một buổi tối nào đó vì điều đó, đấy, anh em sẽ nói: “Tối nay...tối thứ Tư sắp đến, thay vì buổi nhóm cầu nguyện, sẽ có một buổi nhóm làm chứng. Chúng tôi muốn mọi người đến, và đó sẽ là buổi nhóm làm chứng.” Và rồi khi họ đến—đến nơi đó để làm chứng, đọc Lời, cầu nguyện, và sau đó nói, “Bây giờ, chúng ta đã thông báo đây là buổi tối làm chứng.” Vậy hãy để mọi người làm chứng trong một giờ hay bốn mươi lăm phút, hoặc ba

mười phút, hay là bao nhiêu phút gì đó, và rồi—rồi tiếp tục như thế. Hiểu tôi muốn nói gì không? Và tôi nghĩ nó sẽ giúp ích cho hội chúng của anh em, nó sẽ giúp ích mọi việc, với nhau, nếu anh em làm theo cách đó.

204 Bây giờ, đã...Tôi đang trễ rồi, vì thế...Thưa các anh—anh em đồng lao, đây là tất cả những gì tôi biết. Tôi nhìn thấy những gì trong lòng anh em, đây là tất cả những gì tôi biết về những vấn đề anh em đã hỏi. Bây giờ, từ giờ trở đi cứ xử sự theo những gì anh em biết. Và nếu quên, hãy mở băng ra nghe. Muốn hỏi điều gì... Hãy nghe băng. Nếu điều đó dành cho những chấp sự, ủy viên, hay là bất cứ ai khác, hãy mở băng ghi âm cho họ nghe. Hãy mở cuốn băng ghi âm cho hội chúng nghe nếu họ muốn nghe nó. Tốt lắm. Và đó là—đó là tất cả những gì tốt nhất mà tôi biết theo như ý muốn của Đức Chúa Trời dành cho đền tạm này ở đây tại Phố Eighth và Penn, và đó là cách tôi đang chính thức bổ nhiệm các anh em để thực hiện điều này dưới sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh, với tất cả lòng nhân từ và tình yêu thương, bày tỏ ra ân điển của anh em trước mọi người rằng anh em là những Cơ-đốc nhân. Và *Cơ-đốc nhân* không có nghĩa là một đứa bé có thể bị xô đẩy đến bất cứ đâu, mà có nghĩa là “một người đầy tình yêu thương, tuy nhiên, không gì ngoài, thật sự đầy tình yêu thương dành cho Đức Chúa Trời như người ấy dành cho hội chúng.” Hiểu những gì tôi muốn nói không?

205 Còn câu hỏi nào nữa không? Cuốn băng ghi âm sắp hết ở đây, và có người đang đợi tôi phía ngoài. Ông ấy nói mấy giờ có mặt ở đó? [Billy Paul trả lời, “Ngay bây giờ.”—Bt.] Ngay bây giờ. Ông ấy đến một mình à? [Billy Paul trả lời, “Con sẽ đi gặp ông ấy.”] Được rồi. Được rồi, thưa quý vị.

206 Bây giờ, tôi biết chúng ta sẽ nghỉ ở đây nếu không có—không có lời nào nữa. Hả? Bây giờ, nếu không, chúng ta hãy giải tán. Đúng thế. Vâng, Anh Collins? [Anh Collins nói, “Có lẽ tốt hơn nên tắt cuốn băng.”—Bt.] Được rồi. [Băng trống.]

207 Ồ, thưa anh em đồng lao, tôi rất biết ơn vì được ở đây với các anh em tối nay, và Anh Neville, và với các chấp sự, và các ủy viên ban trị sự, và trưởng ban trường Chúa nhật, tất cả anh em. Chúng ta tin rằng Chúa sẽ giúp anh em bây giờ thực hiện những

trật tự này cho Nước Đức Chúa Trời. Lý do tôi nói điều này là bởi vì tôi nghĩ anh em đã tăng trưởng từ con trẻ trở nên những người lớn. Khi anh em là con trẻ, anh em nói như con trẻ, và anh em hiểu như con trẻ. Nhưng bây giờ anh em đã thành nhơn, vì thế chúng ta hãy hành động như một người thành nhơn trong nhà Đức Chúa Trời, chính chúng ta phải cư xử cho phải phép, và tôn kính các chức vụ của chúng ta, và tôn kính mọi chức vụ. Mọi ân tứ mà Chúa đã ban cho chúng ta, chúng ta hãy đặt nó vào trong trật tự, và thể hiện sự kính trọng Đức Chúa Trời với những ân tứ và chức vụ của chúng ta.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

²⁰⁸ Lạy Cha Thiên thượng, chúng con cảm ơn Cha tối nay vì sự nhóm nhau lại của những người này mà được đặt trong những chức vụ ở đây để thực hiện công việc của Chúa được tiến hành ở đây tại Jeffersonville trong hội thánh này. Lạy Chúa, nguyện tay Chúa đặt trên họ, xin Chúa giúp đỡ và ban ơn cho họ. Xin cho hội chúng và dân sự hiểu và biết rằng đây là điều tốt hơn cho Nước Đức Chúa Trời, để chúng con có thể trở nên người hiểu và biết về Thánh Linh của Đức Chúa Trời, và biết phải làm gì. Xin nhậm lời, Cha ôi. Xin cho chúng con ra về với phước hạnh của Ngài, và cầu xin Đức Thánh Linh quan phòng chúng con và hướng dẫn chúng con, che chở chúng con, và xin cho chúng con luôn luôn trung tín với chức vụ của mình. Con cầu nguyện, nhơn Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

TRẬT TỰ HỘI THÁNH VIE63-1226

(Church Order)

LOẠT BÀI CÁCH XỬ SỰ, TRẬT TỰ VÀ SỰ DẠY DỖ CỦA HỘI THÁNH

Sứ điệp này được ban phát bởi Anh William Marrion Branham, bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Năm, ngày 26 tháng Mười hai, năm 1963, dành cho buổi họp Ban Điều hành Đền tạm Branham tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org